За Українську Самостійну Соборну Державу!

Воля Народам! Воля Людині!

ВИЗВОЛЬНИЙ ШЛЯХ

Суспільно-політичний місячник

Ч. 21/24. ВЕРЕСЕНЬ 1949 РІК. II.

9

З М І С Т:

1.Т.Ч.....Якрозуміти концепцію власних сил у нашій національно-визвольній боротьбі?
2.В.К-ч.....Наші основні положення.
3.К.....Проти ідейної диверсії.
4.Д.Отмар.....Вірний сталінський пес - Берія.
5.П.Карий.....До робітничого питання в СССР.
6.М.М.....Керенщина,як фактор реставрації російської імперії.
7.Хвиля.....Зовнішньо-політичний огляд.
8.К.К.....Тереновим Провідникам,комендантам відділів УПА, всім членам ОУН і повстанцям - до відома.
9.З крайн.звітів.....Витяги з краєвих матеріялів в справі оборони релігії перед большевицьким насиллям.
10. - " - .....Арештовані ов'яшники Дрогобицької Області.
11. - " - .....Вісті з терену /Бучачівці/.
12. - " - .....Наші втрати /список упавших членів ОУН/.
13.К-р УПА-Е.Прірва..До генези створення АБН на Рідних Землях.
14.О.Гончарук.....УПА - носій ідей визволення і дружби народів.
15......"Лицей до вольної України" - "Хай живе боротьба АБН" /Маніф. в Ілі/.
16.....Розмова про Національну Раду.
17.О.Д.....За ясність позицій.
18.....Голова Шотської Ліги в обороні України.
19.....В справі українських радіо-передач.
20.....Ліга Визволення України в Канаді розвивається.
21.....З парадоксів еміграційного життя: Підсумки балясту, Через уердепівські окуляри, "Необмежена демократія", Комісолова кляснфікація, Кривий танець.
22.....Помертви.

14. ЖОВТНЯ - ДЕНЬ ПОКРОВИ СВ. БОГОРОДИЦІ - З ДНЕМ СВЯТА УКРАЇНСЬКОЇ ПОВСТАНСЬКОЇ АРМІЇ!

/На основі наказу Головного Командира УПА Ген. Т. Чупринки з дня 14 жовтня 1947р./

Приготовляйте: академії, віча, масові святочні зібрання, в честь героїчної УПА і збройного українського революційного підпілля що борються за УССД.

Зманіфестуймо нашу солідарність з вояцтвом Українцем !

ЧИТАЙТЕ І ПОШИРЮЙТЕ "ВИЗВОЛЬНИЙ ШЛЯХ" !

Жінка-героїня

.....

За муки, за кров, за руїну-
Верни, верни нам мати Україну!
.....
- Вибрав мученьки, помстіться!..
Ольга Басараб

В той час, коли розпяли на хресті кордонів Україну сильніше, сліпою по не застиглою кровю героїв Крут й Базару, коли на зораній гранатами землі українській ступили ногою переможця-ненависники нові окупанти, в той час - group українського повстанців-учасників Визвольних Змагань, для яких Україна була понад усе, творять теоретичні основи під дальшу збройну боротьбу з окупантами українського народу. В цьому групі людей великої чинитатної віри по на чолі з пол. Євгеном Коновальцем продиралась крізь дроти концентраційних таборів, щоб на волі знову віддати себе ідеї української нації: боротьбі за незалежну соборну українську державу. Завдяки їм виросла нова сила українського революційно-визвольного руху - Українська Військова Організація /УВО/, що згодом перетворилась в Організацію Українських Націоналістів /ОУН/. Таким чином український нарід переможений окупантами збройно, взявши свойого духа "відвічної стихії", не залишився і не скапітулював у своїй духовій силі. Дальшу його збройну боротьбу за волю і самостійність перебрала на себе підпільна революційна націоналістична організація УВО під проводом Е. Коновальця.

І серед тих загартованих духом и сильних синів українського народу, серед цієї групи людей чинитатної віри, посвяти і нужного характеру, серед справжніх борців за українську правду і перемогу, знайшла своє місце українська жінка-лицар Ольга Басараб з Ковельщини. Вона віддає себе великій ідеї українського націоналістичного визвольного руху, і як одна з найбільш активних членів УВО, мужньо поважить тяжкі і важкі обов'язки поряд-революціонера. Бере активну участь в організаційній мережі організаційної сітки, виконує функції куріярки від Проводу УВО, та виконує великі инші стрімкі доручення. І в тій подвійній важкій, повній труднощів, невигод, перешкод і небезпеки праці, гартується в Ній сильна воля, незламність характеру, любов і посвята для України.

В лютому 1924 р. польська поліція проводить сильні арешти серед українських націоналістів членів УВО і попадає на слід арештує також Ольгу Басарабову. Подолання Ольги було кратчасне; підчас розвідці поліція находить в її помешканні організаційні матеріяли, які дають змогу орієнтуватися кого мають у своїх руках. Польські опричники опасалися що від сильної фізичної жінка натякнуть які тайни українського революційно-визвольного руху, щоб зайняти їому смертельного удару. Для цього... Ольга Басараб була по з тих що на тортурах вмирають, мовчать і зрадують... Вона своїм незломним характером і духом понад сподіванки катів, перемогла фізичний біль і жіночу слабість. Вона, що в дитинстві втратила батьків, по місяць по слові втратила на війні чоловіка, по на 31-тому році життя між друзями інтуїзіонтами-революціонерами вмирає в стрілі пострілом револьвера і групі набоїв гранат. Вона, мати на муках і тортурах не зрадила і не виказала своїх друзів-братів по великій ідеї.

В тюремних підвалах, далеко від людських очей і слуху, серед запаху крови й поту змагалося дві сили, сила Духа і насильство. Вона - як скитка покорного фізично тіла на жадного духового народу, і вона - мати людських душ і тіла змагалися зі собою за перемогу. Перемогу Духа над перемогу фізичного насильства. В палючій жагучій ненависті до своїх катів, польські опричники закоцювали на без кінцевих допитах і тортурах. За кожну ціну поставили вирвати в Ній видати тайни, які Вона заприсягла не зрадити до смерти. Тіло Ольги почорніло від побоїв і тортур... В тюремних мурах глухо відбивалися хрипкі дошкульні лайки, крики, ніг... Тіло Ольги здригалось від нелюдського фізичного болю, струмінь мозку з ран стікала кров... А мати подряпані зелеником сліпої кроти пазіли, вчувалась і насичувалась муками і жалем тіла безборонної жінки...

Що в думала в той час мук і тортур вольнітної героїня, якій вміла найбільші тортури не могли позбути жодної покорчі а мати не зняли прикли ні милосердя?.. Чим Вона жила і що було її останнім бажанням?

Своє бажання і заповіт, що надає їх як завіт у вічі матам, Вона вилила кровю посьвячила пальцем пишала на стіні написала "За муки, за кров, за руїну- верни, верни нам мати Україну!" А для тих що осталися на волі посилає свій останній прощальний заповіт: "Вибрав мученьки, помстіться!"

І кожний її рядок, кожне виписане Нею слово, пульсує капучою кров'ю, проникає душу любов'ю до батьківщини і ненависти до ворогів. Письма, хоч знайшли по її останні дні її життя, що завтра чи позавтра згине замучена катами. Але в цих словах Вона втілювала все найбільш шляхотне і безсмертне, свою ідею і душевні почування якими Вона жила в останніх хвилинах життя...

Коли арешті окупанти катами переконалися, що вони не вмілі ходними тортурами і муками зломити величі Духа Героїні, так довго, як довго в її грудях бється вогнисте серце, вони, щоб затерти перед світом сліди жахливих тілесних і моральних тортур і закушень доконаних на жінці, викінчують її життя, маскуючи це видуманим самогубством... Так 12 лютого 1924 р. перестало бити горяче серце Героїні, найкращої дочки українського народу - Ольги Басараб.

Але правда не закрити, український нарід довідався про її страшні муки і смерть і її імя стало символом незламного Духа українських націоналістів-революціонерів.

Минуло 25 років від смерти Ольги Басараб, але Вона надалі живе в серцях українських революціонерів, в серцях і пам'яті цілого українського народу, що на поклик героїв-мучеників підняв сьогодні прапор боротьби за своє право, самостійність і соборність.

Українське жіноцтво що бере активну участь в підпільних рядах ОУН і в лавах героїчної УПА, живе цею непоборною силою і вірою жінки героїні Ольги Басараб.

Героїчна постать Ольги Басараб в наші дні стала непорушним взірцем шляхотности і ідейности для революціонерів ОУН і бійців УПА що в Рідному Краю ведуть жорстокий бій за Українську Самостійну Соборну Державу. А в тяжких хвилинах життя; в засланнях, в концентраках, тюрмах, на муках й тортурах, для українських націоналістів Ольга Басараб, служить прикладом ідейної чистоти, глибокої віри і посвяти ідеалам нації.

Для українського народу це запорука; що нарід який має таких синів і дочок не загине, і в боротьбі за свою правду він переможе.

o - O - o

ПРО ПОЧАТКИ ДІЯЛЬНОСТИ УВО

Українська Військова організація /УВО/ заснована пол. Евгеном Коновальцем у 1920 р. Главною метою УВО були два завдання: підпільна мобілізація всіх військовиків, що склали були присягу на вірність українській державі, щоб мати підпільну зорганізовану армію готову до повстання, - і друге - революційна протидія ворожим заходам закріпити свою владу на окупованих українських теренах. Здійснюючи це друге завдання УВО розгорнула була в тому часі широкі й масові революційні акції. Продовж чотирьох років, УВО переводило такі акції масового спротиву:

1/ 1919 р. переведено перший бойкот обов'язку реєструватися в польських військових канцеляріях старшинам і підстаршинам непольських армій.

2/ 1920 р.- бойкот присягати на вірність польській державі, що її були зобов'язані скласти всі урядовці і службовики, якщо не хотіли бути звільнені з роботи.

3/ 1921 р.- бойкот загального перепису/конскрипція/ всього населення Польщі

4/ 1922 р. - бойкот проти виборів до польського сойму та проти вибору до польського сенату.

5/ 1922 р. - бойкот призовників проти військового перегляду обов'язаних до військової служби в польській армії.

Ці форми боротьби були підкріплювані широкими боєвими революційними акціями, з яких найважнійшими в тому часі були такі:

1/ - саботажова акція 1920 р. проти польських військових складників і поміщиків, яких майно спалювано вогнем.

2/ - масова ліквідаційна акція проти станиць "народної міліції" і поліції/ т.зв. постерунків /, що докучально переслідували українське населення.

3/ - велика саботажова акція залізничних сполук, як відповідь на звільнення з роботи 2.000 українських залізничників.

Крім цих акцій, УВО переводило в тому часі низку актів індивідуального терору, звернену проти найбільш знаменитих представників ворожої влади, як н.п.: в 1921 р. виконано атентати на Пілсудського і львівського воєводу Грабовського, в 1922 р. покарано смерть зрадника Сидора Твардохліба, що в час бойкоту кандидував на посла до Варшавського Уряду.

Форми масового невиконання урядових розпоряджень, т.з. бойкот, були застосовані в Україні вперше в 1920 - 25 роках за ініціятивою УВО.

В акціях які проводила УВО відзначилася передовсім молодь,

/ докінчення на стор. /

НА СТОРОЖІ НАЦІЇ

Проходячи сторінки нашої історії, впадає нам в вічі стремління нашого народу; до єдности, національної відокремленности, - до самостійного життя.

Ми бачимо хоробрих синів Руси-України, що з любови то "землі руської", ідуть під мури Царгороду, відважно стоять проти диких азійських орд, а навіть, любов ти, провадить їх в далекі землі болгар.

Ідея українського націоналізму, кристалізується вже в ті часи в словах і чинах великих наших предків, Святослава Завойовника, Володимира Великого, Ярослава Мудрого і інших.

І хоча княжа держава впала, хоч ворог переміг фізично Україну, проте отой "дух одвічної стихії", жив дальше серед нашого народу. Він жив і діяв дальше, доб в відповідний момент піднести знову український народ, піднести і штовхнути його то боротьби проти своїх ворогів за свою незалежність.

Ідея та зродила тип Байди, Наливайка, постаті Хмельницького, Дорошенка, Мазепи, що в соборницько-державницьких замумах, формулювали і кристалізували національно-державні цілі.

Козацька держава не встоялась. Україну знова опанував ворог. Та Україна дала світові доказ, що українська нація живе і змагає до своєї національної незалежности. Силу й бажання України жити своїм окремим незалежним життям, застоти, як рівний з рівним, в колі інших народів - змальовує в своїх творах Шевченко.

В 1917-18 рр. наступає знова зрив національної стихії, що оформлюється актом проголошення Української Самостійної Соборної Держави. Україна змагається ще раз за свою незалежність. Крути - Базар, бої з переважаючою навалою ворожих "білих" і "червоних" сил - це одні слова тверді і незломні - живучої української нації. Це один доказ національно-державницької ідеї, що знайшла своє призначення й всесторонне оформлення в націоналістичному русі на всіх землях України.

Націоналістичний дух так сильно вкорінюється в українському народі, що навіть після невдач визвольних змагань 1917-18 рр., не перестає активно діяти.

Він проявляється спочатку в стихійному русі "холодноярщини", та вже в організаційних формах У.В.О., С.В.У., а дальше могутніє та розширюється на всю Україну в СУН.

Творцем твердих основ для національно-визвольної організації після упадку Української держави в 1920 р. - був полк. Е. Коновалець, створивши і розбудувавши найперше УВО, а дальше на І. Конференції Укр. нац. ,1929 р./ покликавши до життя Організацію Українських Націоналістів /ОУН/.

ОУН розширилась і охопила всі українські землі, поклавши в основу своїх завдань визволення всіх українських земель, спираючись винятково на власні сили, відкидаючи з принципу орієнтацію на чужу допомогу.

Серед безнастанних змагань, серед успіхів і невдач революційної боротьби, в тюрмах, концтаборах і лісах, виросло і гартувалось нове покоління борців за волю України - нове тисячоліття - українських націоналістів-революціонерів.

Воно стало тепер в шеренгах визвольно-політичного руху цілого українського народу, як одинокі організації, що високо і твердо несе свої прапори в боротьбі за святі ідеї.

Ми мусимо пам'ятати, що ОУН провадить українську націю в її революційно-визвольних змаганнях, а тому обов'язком кожного члена Організації є вкинчитись в кожну галузь національного життя, та виявити якнайбільше ініціятиви.

Дух творчости, знищіннятність душі, самочертенність і самодисципліна, почуття відповідальности перед нацією - до готовні риси, що ними повинен визначатися націоналіст-революціонер. Це прямети вагам в основу українських націоналістів-революціонерів та нами змогу творити Організацію того, що вона посягає на проб нову штуку. Ч ьні, що не дотримуються тих засад нам не треба. Бо гордитись тільки членством ОУН - це замало.

довший побут на еміграції, в умовах майже цілковитого безділля, далека віддаль від безпосередніх революційних дій, морально нездорове окруження - вплинули на деякий занепад морального стану загалу членства. Подібні випадки підривають добре імя Організації, що є одним з найбільших прогріхів супроти Організації.

З цим мусимо скінчити.

Звернім свій зір на рідні землі. Погляньмо з великою вірою, витривалістю та завзяттям, стоять наші брати вже шостий рік в нерівній боротьбі проти величезної переваги ворога.

Що ж тоді ці мінімальні вимоги, що їх кладе Організація на нас тут на чужині? А ми ж такі самі борці за визволення України.

Для збільшення активности всіх наших сил на чужині, щоб помогти вовючому краєві, ліквідуємо, в першу чергу нездорові явища, переходимо на твердий шлях організаційного життя в виконуванні обовязків супроти вовючої України.

Рівночасно звернути увагу на соборницькість в складі Організації. Кожний, хто стоїть на українських національно-визвольницьких позиціях, що визнає програмові заложення Організації, характер якого дозволяє несумніватись у висоті внутрішніх вартостей - може бути однаково добрим членом Організації.

Пригадуючи ще раз, що ми стоїмо в авангарді української нації, мусимо подбати і про піднесення ідеологічно-політичного рівня серед нашого членства, який осягнемо через систематичне і безнастанне проводження вишколу. Памятаймо, що тільки той може щось другому дати, хто сам щось знає.

Лишається ще одна ділянка з нашої праці, - а саме, праця на зовнішньому відтинку, праця серед чужинців.

Нашим завданням є освідомити чужинців в правильности нашого визвольно-революційного руху. Шукати серед них наших прихильників та налязувати з ними товариські взаємовідносини.

Резюмуючи все разом, ми мусимо сказати собі, що ми направимо все те, що ми прогайнували. Покажім, що ми разом з тими, які стоять ген далеко на рідних землях на стороні волі України, що кров"ю своєю дорого купують ту волю. Ми положимо всіх зусиль, щоби допомогти нашим вовючим друзям. Ми розкриємо перед світом, всю правду про нашу Батьківщину, ми доможемо йому, що наші змагання є святі і правдиві.

o - o - o - o - o

Д.Донцов

З А Я К И Й П Р О В І Д ?

/закінчення/

"Реальні" політики гелосять: "все, що обєднує українців - будує Україну, все, що розєднує українців - руйнує Україну!" Це я з н и й н о н с е н с! Що, коли б якась група забажала обєднувати всіх українців без розбору, чесних - з шахраями, ідейних - з провокаторами, чи спричинилася б вона до збудування України? І на злаки, чи не спричинилася б до цього збудування інша група, яка без перепону змітала б з шляху себе все хитке, підле і підозріле? Набуть пригадуючи зверст з Євангелія, писав Гегель: "Бог не обєднує різне по суті, Бог лучить спільне по суку". Обєднання, яке не хоче бути засуджене на безчин, або розвал чи стерпедовання провокацією з середини, - повинне бути з людей, с п и л а н и х о д н а к о в и м, с п і л ь н и м з і с в о м д у х о м, з е с т а н и х н а п і д с т а в і с у в о р о г о д о б о р у, с т а р а н н и х о г о п е р е с і в в а н н я.

Чи можливе обєднання цілком духом різних людей? Де буде їх спільна база до чину?

Яку спільну базу ідейну для чину, з якім обєднанні знайдуть люди, що хочуть відбудувати державу, і те тим, що відбудувалися всі держави,

боротьбою і силою, - з "реальними політиками", які думають лиш про рідну мову й пісню", яку хтось колись їм дасть за чемність, або "льояльну співпрацю"; які завше "неактуальною" вважають боротьбу за свободу? Яка спільна база, в якім обєднанню знайдеться між людьми залюбленими в наші старі великі традиції - і тими, що разом з Драгомановим, ті традиції відкидають, замінюючи традиціями Маркса і Трудона, чи російською революцією; які теперішніми традиціоналістами закидають те саме, що закидав Драгоманів Шевченкові: що "шукав ясного ідеалу державного порядку не попереді нас, а по заду", самі ж знаходячи той "ідеал" в колхозах і московській - "конституції"? Як можна обєднати психіку українських державників з психікою "дядьків отечества чужого", або з ментальністю людей типу наддніпрянських соціялістів чи галицьких радикалів, або унлистів? Або яку спільну ідею для чину знайдуть нові хмельниччане, люди для яких ідея є ідеєю, з тими, для кого вона тільки фраза для притягування маси і для роблення інтересів партійної крамнички?

Щож спільного знайдуть між собою ті різні породи людей, коли те, що одні звуть боротьбою з злом, другі називають "некультурністю і "кирпнею"? Коли те, що одні звуть трусістю - звуть другі "гуманністю" - що одні картають як потурання каналлії, другі хвалять, "як толеранцію"; що одні підносять як героїзм, другі - знов плямують як "розбишацтво"? Коли те ,що в перших є вірність ідеї і бажання боротись за неї до загину, є в других - "ексклюзивностю" і "фанатизмом"? що в одних зветься безпринципністю і безхарактерністю то в других є - "обєктивністю", а прилягання до правди своєї - "-"доктринерством"? Що знайдете спільного між тими типами коли те, що одні ганять як хамелеонство, другі величають як"тверезий розум", а "державницьким розумом" те, що для перших є тільки крутійством?

Та друга порода нашої інтелегенції, яка хоче учинити з себе національний провід, дуже нагадує тих фіґлярів, неторків, слітців і "шпигунів" Котляревського, або"жебраків при дорозі о ямужну просящих". Обєднані, чи розєднані, ніякої держави вони в найсприятливіших обставинах не збудують. "Хочеш бути царем? - питався Сковорода, - нащо тобі елей, серце скипетр? це тінь, масло... Здобуть собі серце царське! ". . Вінець і скипетр є аксесуари лише, може й потрібні, але хто збирається з них, хто чіпляє собі титули "батька народа" і думає правити ним, маючи душу жебрака, фіґляра чи шпигуна, - т о й п р и в е д е д о к а т а с т р о ф и м о ж е й н е с е б е, а л е н а р о д, з к и м і я к б и з і н и м н е о б е д н у в а в с я.

В старовину знали ми, що силу спільноті дає не безплодна учтивина - або більше! - а здисциплінований гурт людей чесних, відважних, сильних характером і справді вільних. В Університаті Острянці читаємо: "А козаки лейстрових, отродки і отщепенцы наших, для власних їх користей і прибат своїх о упадок отчизни не дбаючих, - яко їдовитою ехидни стережіться!" Предки наші знали, що Хмелиту Іхтіну, хоч "рідну по крови", до гурту не приймається; з нею не обєднуються; що першим ділом усе стало псує. Про це писав один знаний політичний письменник наш: " Знайте, що не буде ніколи держави української, доки дейнецтво і скрипчинство, яке тепер Україну ще зараз обсіло, не буде прочищене українськими, а не метропольними, польськими, чи московськими руками".

Пригадайте, як обєднував Україну Хмельницький? Чи сіли він до одного столу з Лисіями, чи з лейстровими? Ні, він зібрав громаду людей спільного руху, характерних, готових на все; з ними пішов на своє велике діло, а коли й своїми чинами забрала та грамотка на всю Україну, тоді згрупувалися до нього Виговський, Кривоносенко, Ньмирич та інші. Прийшла і мова, несвоєчасно. Сотні їм тяжкими хмельничани обєднали вмиті! А Лисіяки, Корсуньці та лейстровими, як сиїтти геть зникнули. Так просто можна мова свята народу: шляхом добору, гуртування кращих і смертельним гартом; боротьбою з зовнішніми ворогами і з "рідними" ворогами - серед тих власної спіль-

ности.

Об'єднання потрібне і мусить бути. Але об'єднання людей одного духа, гарячої віри і випробованого характера! Людей ідеї! Добір кращих! А цю спільноту об'єднає тільки такий провід, тільки такі обєднання, в яке маси вірять, в його чесність, мудрість і мужність, його характерність. Об'єднують націю чи суспільність тільки люди, які викрешуть в неї запал, посвяту, порив; люди, які хочуть вести і знають точно куди і як. Не зробить цього ніякі обєднання, в яких тон надаватимуть постаті з ментальністю покутного адвоката, або "спеца" від дрібних махінацій; які не вміють бачити завтра, які не розуміють сьогодня. Такі як Гедеонові тисячі, мали б вернути до тому, то своїх приватних справ, робити на них, а не нарешті справі інтереси.

Його цікавить конкретне питання - де та група, товариство, чи орден / коли думати, що вони все є/, які б могли повести народ, нехай відповість собі на питання: з я к и х л ю д е й та група складається? Якщо вони поєднають ті прикмети провідної кляси, про які, як про позитивні, згадані вище, то така група має шанси стати проводом і заслуговує підтримки; якщо на чолі групи стоять ті "фігвари" і "шпигони", - ніхто з них не повинен обєднуватися, бо таке обєднання доведе або до катастрофи, або до хаосу. Невже направду гадає хтось, що провідники, які дурються тим, кілько відсотків скинути зо своєї програми, щоб побити інтереси з противною партією; або тим, який еміграцтський уряд є більше легальний; або тим який похід принесе їм служба рідному краєві; яким так імпонує фотографування в оточенні вдячного народу, або які думають у передвоєнних чиїхось Україну вибрати, - невже хтось думає, що такі провідники ставлятимуть успішно чоло антихристові та його воїнству? Чи не є вони засмішні постаті на таке завдання?

Не о т о с р е н і н а ш і д н і т л я т а к и х "в о ж д і в"! Часи, коли падають тисячилітні політичні будівлі; коли руйнуються підстави соціяльного укладу, до якого ми звикли від 2000 літ; коли московський Іслам підносить меч на релігію, посвідчену довгим рядом поколінь наших предків; коли, як в часи Калки, Полтави чи Батурина, рішатиметься доля України на многі сотки літ, - такі часи н е н а г а д у ю т ь в н і ч і м е п о х и м и р н о г о б у д і в н и ц т в а з їх п і я ч а м и м и р н о ї, "б у д е н н о ї п р а ц і", з ч е с н о т а м и п е р е с і ч н о ї л ю д и н и. Наша доба потрібна до інших епох: до епохи розвалу Риму, переселення народів, столітньої війни, або татарщини, чи Хмельниччини. Такі епохи не дрібних грачів, і комбінаторів вимагають ані їх міжпартійних міжконтинентальних чи міжпланетних обєднань. Вони потребують н е в и х л ю д е й фермату Еція, Карла Мартела, Жанни Д'Арк, Хмельницького, Вишенського чи Дмитра Бишневецького; людей, які б горіли ентузіязмом для ідеї, щоб сліпучим світлом горіла вона, як вітра Христова в душах апостолів; щоб невгнутою робила нашу волю.

Ці нові люди ростуть на сплюндрованій і згноєбленій займанцем, але випробованій і загартованій в пеклі останніх 30 літ Україні. Там тисячі зосуцених були Яремами "камінними синами", обертаються в войовників гайдів; крила їм виростають, які мали за плечима предки їх в добу Корсуня, Конотопа, Полтави. В них втілився дух тих предків. З них, як за часів козаччини, можуть повстати ті, які виведуть націю "із тьми, із сирому, із неволі", коли знайдуться між ними Криченські, Немиричі, Морозенки і інші вікопомні постаті Війська Запорозького. Епоха наша на Україні дуже подібна до тої, перед 1648 р....

Це нове плем'я, яке родиться там, знає - так пише один з його поетів - що з їх мрій і чинів вже "гримить майбутня пісня, завтрішня дійсність. Вони знають, що світлий встане "нарешті із мук" там,

де кожне, найменше "зродилось й виросло з крови"; там, де тисячі ідуть на хрест, але їх " твердо ступає нога", як мучеників колізея. Це ті, що свідомі уже свого післанництва; які твердо знають, що їм "правда світить з віч", їм - "світкам пекла на землі"; що цю правду мають вони принести байдужому і забріханому світу. Про себе кажуть вони - "по світі всім ідемо, мов пророки, втерявши все, нелюсі земних благ", "ми розумом і духом вищі", які прийшли, щоби "сліпим незрячим путь життя вказати" бо тими є вони, в кого "вогнем спалахує душа". Це мусять бути фанатики нової правди з широким розмахом думки, з ґрандіозними напрямними, люди великого формату, з тими "твердими думками", що формують нації і держави, з тим "орлім оком", яке в далекім майбутнім накреслює Богом предсмені шляхи.

о - о - О - о - о

Д.О

УКРАЇНСЬКО - ПОЛЬСЬКІ ВІДНОСИНИ І ПОЛЬСКОФІЛЬСТВО.

/ закінчення / / /

В трьох різних добах Україна була першим бастіоном Европи перед нападами сусідних орд. Удари азійських орд плюндрували наш край, відбивалися, натикнувшись на нашу оборону, або проломлювали її, заливаючи частини нашої землі. А за нашими плечима свобідні европейські народи могли в мирі та безпеці розвивати свої творчі сили. І завжди, коли приходив момент, що Україна падала знеможена боротьбою східними напасниками, Польща задавала їй з заду удар, а собі приписувала згодом перед світом ролю оборонця Европи, покликуючись на якусь одну виграну - не конче власними силами - битву з східними напасниками, яких армії були послаблені перед тим завзятими і затяжними війнами з Україною.

Перший раз дістала Україна від Польщі ножа в плечі після довгої боротьби княжої держави проти татарських нападів, коли польський король Казимир 1340 р. напав на рештки, незавойованих татарами українських земель, на Галицько-волинське князівство та прилучив його до Польщі. Другий раз, коли Українська Козацька Держава в боротьбі проти новопоставалої російської імперії шукала для себе союзників. Тоді гетьман Іван Виговський заключив був з Польщею протиросійський союз, який закінчився тим, що поляки розстріляли українського гетьмана, а українськими землями поділилися в Андрусові з Росією, чим допомогли Росії зміцнити її імперіяльну силу. Третий раз дістала Україна удар в плечі в 1919 р., коли Польща вислала була армію ГАлера призначену альянтами до боротьби з большевиками на фронт не протибольшевицький, але проти Західньої України, в той час, коли Україна здержувала на північному сході офензиву большевицьких армій, а на південному сході готовилися проти неї до офензиви білогвардійські російські імперіялісти генерала Денікіна.

Четвертий удар ножа в плечі підготовляють на Україні сьогодні деякі польські шовіністичні угрупування на еміграції, впливаючи далі своєю пропагандою серед еміграційного громадянства та серед війська польські імперіялістичні ідеї. При цьому розраховують на прийдешній момент, коли Україна настільки зв'яжеться боротьбою проти Совєтського Союзу, що не зможе знову боронитися проти нападом ззаду. Яку пропаганду імперіялістичних плянів відносно українських, білоруських і литовських земель розвивають поляки спрямують формальною вимогою оборони перед большевицькою агресією цілости польських границь, з-перед 1939 р. гарантованих колись Англією.

Якщо справа боротьби проти совєтської окупації має привести до зближення народів, що воюють проти неї за своє визволення, то першою передумовою тривалого зближення чи союзу між ними є певні гарантії непорушности етнографічних прав тих народів і виключення всякої можливости збройної агресії між ними. Такої гарантії чи такого зобов'язання абстрактна заява "суверенности народів", висунена деякими польськими кругами щодо всієї тобто землі - ще не таке. Без бли-

чого окреслення в межах якого етнографічного чи географічного принципу ця засада має бути реалізована, не зобовязує вона нікого ніяко і остається пропагандистською фразою, що може робити добре враження на недосвідчених людей. Брак ясної, відвертої постанови у відношенні до найбільшого лиха нашої доби, до імперіялізму - не тільки гітлерівського і сталінського, але й імперіялізму малих народів - ставить під знак запиту щирість усіх патетичних декламацій про оборону ідей свободи народів. Хто хоче бути без обману оборонцем ідей свободи народів, той мусить перетворити самий пожертвувати для неї приємні йому імперіялістичні сни про позірну могутність власного народу, яких реалізація є можлива тільки коштом потоптання ідеї свободи чужих народів.

Поляки були колись насильними розсадниками католицизму і не лише то перебірчивими методами намагалися накинути його українському світови візантийської культури. Фактові насадження католицизму поляки намагалися надавати особливого значення в сенсі, що вони нібито були носіями зразків західньої культури. Католицизм був у тих століттях не лише чисто релігійною течією, але крім того також і політичною ідеологією, а зокрема на землях Східньої Европи став політичною ідеологією польськости. Одне тому гасло українського народу, козаків запорізьких оборони віри православної проти "бусурменів і католиків" було гасло не релігійним, але політичним гаслом оборони загрожених чужими культурними впливами старих національних і культурних традицій. Уперта боротьба за закріплення тієї чи другої церкви та звязаних з ними культурних впливів була по суті боротьбою тієї чи другої політичної ідеології.

Корінь усіх теорій про культурницьку місію Польщі на европейському Сході лежить не на історичній правді, але в тузі за втраченим назавжди, пропитім на гучних банкетах і втопленим у власній крові, шляхетським царством золотої свободи, що злодасним гоменом прогула по українському гуляйполі, залишивши за собою на гострих палях мертві тіла мешканців тієї землі, яка родила колись для чужих панів золоту пшеницю.

Говорити сьогодні про польську ролю посередництва в поширюванні західньо-европейської культури це не серіозне - і з уваги на спогад нашого історичного досвіду - нетактовне, а після хелмської "релігійної резности" в усуванні слідів некатолицької культури мабуть і небезпечне. Але з вищенаведеного можемо зробити висновок, яку "історичну" місію виконує та виконувала Польща?

Польський імперіялізм офіціяльної політичної програми немає. Максимальну імперіялістичну програму у відношенні до України мають ендеки, які змагають до створення історичної Польщі з доби її найбільшого імперіялістичного розросту, не означуючи ближче східних кордонів. Вони могли б скінчитися на Дніпрі, але повинні розтягатися так далеко на схід, поки пасться. От в цьому і міститься польська "от мореа до мореа", тобто анексія України до Чорного Моря за границею Дніпра плюс впливи далі на схід, так далеко поки позволить на це Росія. Серіозних застережень проти такого політичного пляну інші польські імперіялісти на еміграції не мають, але не довіряючи в можливості здобуття, опанування і побереження адміністративних труднощів на таких просторах лисують реальніше, мінімальний плян польського імперіялізму. Вимогою цього пляну є анексія українських земель по Збруч і кордони з 1939 р. Західні землі України стали б для Польщі основою для дальших впливів на схід.

Нашої помилки в тому для України між ендецькими і неендецькими імперіялістичними пляками немає різниці - не буде абсолютно. Основою імперіялістичних пляків Польщі є поневолення більшої чи меншої частини українських земель і ми не бачимо ніяких спрямувань цим пляном.

Сильний потенціял польського народу та його господарчі недоліки, коли розглянути їх без упереджень і без чуттєвих перебільшень вимагають в першу чергу внутрішнього скріплення, а не простір-

ного розпорошення, вимагають гармонійної співпраці з сусідніми народами, а не настроювання всіх сусідів проти себе забаганками "шляхотської фантазії". Включення Польщі в спільне русло визвольної боротьби східньо-европейських народів, за справжню національно-політичну і соціяльну свободу, запевнить тривкіше здобуття свобідних прав до життя, як усі політичні спекуляції емотивних фантастів, що тільки створюють довкола Польщі непрохідний мур непорозуміння.

Між іншим між польським еміграційним осяєтвом часто можемо зустрінутися з поглядом "упрощеного" гітлерівської розв'язки територіяльного спору з українцями. Українців треба просто масово переселити з Західньої України, на яку мають охоту польські імперіялісти подібно як це Гітлер робив з поляками на давніх польських теренах, а тепер робить Сталін з ними на українських теренах. Таким "упрощеним" розв'язанням на їх думку досягається дві цілі: - заспокоюється апетит польських імперіялістів і позбувається внутрішніх труднощів з т.зв. "національними меншинами", з якими попереднє польська держава не вміла дати собі ради. А тепер вже шукати "братання" з Україною. Ми не вважаємо, що наслідування сталінсько-гітлерівських метод відповідає гідності українського народу і тим позиціям, які Україна здобула собі серед інших поневолених народів своєю обороною прав до свобідного життя. Ми знаємо, що західні українці не є позаняки, яких без всю викидали німці з їхньої землі. І цього знання нам вистарчає. Коли в польський імперіялізм це знання не заставляє призадуматися над ревізією своїх становищ, значить до всіх по імперіялістичної війни проти України за всяку ціну змагають. Чи теж і польський поневолений народ схоче піти за їх закликом у майбутньому - це питання окреме.

Імперіялісти є ворогами свободи народів. Байдуже, чи вони по національності руські, німці, чи теж поляки. Байдуже чи вони по напрямку білі, червоні чи брунатні. Хто посягає по чужу землю під будь-яким "шляхетним" претекстом, хто хоче мирувати на праці рук чужих народів, той головний ворог усіх других народів, що прагнуть справжньої свободи, а не підбоїв. І того ворога, під яким видом і в яких уніформах він не виступав би Україна знищувала протягом історії на своєму шляху. Того ворога нищить і сьогодні, хоч не одні народи покинули вже боротьбу проти імперіялізму. По чужі землі ми своїх рук не простягали ніколи. Україна ніколи не поневолювала - маємо історичне право це гордо сказати. Боротьба з імперіялізмами усіх видів це дорога до встановлення справедливости між людьми. Тривкий мир між перевтомленими імперіялістичним деспотизмом народами світу можливий тільки на засаді: "геть з руками від чужих земель". Хто справжнього миру прагне і свободу для народу і людини, той буде мати досить труду, щоб на своїй землі забезпечити справжню свободу людині. Українці до чужих земель претенсій не мали і не мають, ані теж не вважають за ворогів ані одного з сусідніх народів. Ворогами нашими є малі імперіялістичні кліки внутрі деяких сусідуючих з Україною народів.

Вважаємо своїм обовязком звернути увагу польських еміграційних імперіялістів, які пропагують воєнний похід на українські землі, що боротьба помиж двома поневоленими народами та розпорошування широких настроїв між ними є корисні для кожної окупаційної влади, а в наших умовинах скріплює тільки позиції сталінського імперіялізму, однакове загрозливого для життєвих інтересів обох народів. Все, що було попередньо сказане в великій мірі відноситься і до тих окремих одиниць-ворогів з українського середовища, що стають жиночорами українського народу, продають всю Україну в ім'я своїх особистих інтересів, пі тамчись вплив польської, на яку польські імперіялісти, мов на гачок, ловлять нестійких одиниць з українського народу. Таких польсофілів Україна знає, як знає теж й русофілів, що стали на службу чи то польському чи російському імперіялізмові лише для особистих шкурних вигод, за отримання гнилих "шляхетських титулів", за злотий чи російський "ватник", забагнувши своїми брудними

Зрадникам України Українська Земля, пролита кров лицарів-козаків та лицарів УПА ніколи цього не простить.

o - O - o

Дмитро Донцов

ЧОГО НАША ІСТОРІЯ НАС УЧИТЬ ?

...притягаючи до себе слабі і нерішучі елементи, слабнеш сам; велике можна доконати лише з вибраними людьми, готовими на все, певними перемоги...Перед безоглядною волею цих людей, що не перебирають в засобах, що вміли йти до визначеної мети, замовкла вся опозиція, устав всякий спротив. Своєю безумною сміливістю й готовістю все поставити на карту, зігнули вони тих, які не знали, що таке ризико й з відразою сприймали, що від них жадається не конверзацій/розговорів/, але послуху.

- Що значить: "вести за собою маси"?

Маршал Фош каже, що це значить "передавати виконавцям ідею, яка удушевляє провід". Він же ж відповідає на питання, хто може "вести маси"? так: "вища індивідуальність, яка прагне відповідальности". Цих головних передумов до опанування маси наша демократія не виявила. Як уже зазначено, бракувало їй передовсім ясної ідеї, яку б могла передати масам. По друге: вона зовсім не прагнула жодної відповідальности. Навпаки, завжди хотіли перекинути її: одна партія на другу, а всі разом на "народ".

...Ні одна революція не відбулась ще там, де не йшли впарі велика любов до своєї справи і велика ненависть до сили, яку треба було зборoти. Хто цю ненависть гасить, той гасить рівночасно і любов до справи. І це не є ніякий шовінізм, але здорове відрухове почування кожньої ідивідуальної чи гуртової одиниці, яка цінує себе і яка прагне жити. Бо шовінізм це перебільшене поняття про власний нарід і глумливе, погірдливе відношення до чужого. Ненависть до чужої влади не має в собі цих елементів, отже не має нічого спільного з шовінізмом. Вона є тільки конечною передумовою успіху в національній боротьбі.

/уривки з статті "Велика сіна ка

П.К.

ДВІ ГОСПОДАРКИ СССР

Господарство кожної країни складається з десятків мільйонів окремих функціонерів, що дуже чутливо реагують на всі заходи державної влади регулювати економічні взаємовідносини як внутрі, так і на зовні держави. В кожній країні мільйони продуцентів народньої господарки завжди змагаються з власної волі до особистого добробуту, незалежно від того чи існує там демократичний, чи тоталітарно диктаторський чи інший який режим. Большевицький тоталітарний режим в СССР, що переводить строго централізовану плянову господарку, обмежує до скрайніх меж споживання продукції населенням, грабує його, не гербуючи ніякими засобами, та визискує населення до необмежених кордонів експлуатації.

Готуючись до захоплення цілого світу, большевицька Москва червоного імперіялізму поставила собі за ціль, коштами даремної кривавої праці десятків мільйонів власних підлеглих, досягти в найкоротший час величезної збройної потуги, накопичити необмежені резерви військових і інших матеріялів, щоб закінчивши приготування, негайно розпочати збройну агресію на решту світу. Прилюдією до цієї, нової збройної агресії - на зовнішньому відтинку большевицького життя є дипломатична агресивна війна, яку большевики розпочали зразу ж після закінчення другої світової війни і посилили її в 1947/48 рр. На внутрішньому відтинку державного життя СССР - гарячкова відбудова народнього господарства, особливо відбудова і розбудова тяжкої індустрії та сільськ. господарства, безсоромне грабування у всіх продуцентів всієї виробничої продукції, пересування цілковито всього населення СССР через партійно-енкаведівське сито та примусово нормований розподіл господарських дібр, які обмежують споживання в користь збільшення військової продукції. Державне нормування споживання населенням необхідних життєвих продуктів досягло в СССР голодної норми. Прикладами такої голодної норми є жахливо-злиденне життя кожного підсовєтського підлеглого цілими десятиріччями, а скрайність жорстокости економічної большевицької політики сьідчать

штучні голоди, які організували большевики на Україні в 1932-33 та в 1946 рр. правда, організація червоним імперіялізмом штучного голоду на Україні, крім чисто економічних цілей, мала ще й ціль політичну. Московські кремлівські партійні червоні "царки" хотіли голодом здушити революційно-визвольну національну боротьбу України за своє незалежне державне існування. Але большевикам це не повелося. Особливо в 1946р. коли на сторожі українського народу стоїть Українська Повстанча Армія і її політичний провід, підпільний уряд України - УТВР. Вони дали жорстоку відсіч большевицькому розбишацтву, закликали всіх українців допомагати голодуючим братам- українцям, захоплювали збіжеві магазини і склади і роздавали збіжжя населенню. Цим урятовано життя соткам тисяч голодуючих українців.

Отже цілком зрозуміло, що большевицька офіційна,легальна, примусова господарка голоду і визиску, як протиреакцію со ві, викликала підпільну, дійснофукціонуючу народню стихійну господарку, яку не організовано веде сам нарід СССР підпільно. Це не є та підпільна державна організована господарка українського народу, яку веде УПА і УТВР для забезпечення своїх бойових і політичних акцій. Цю господарку не можна змішувати з стихійною нелегальною господаркою, яка існує в СССР в усіх її республіках. Населення СССР, рятуючи себе від неминучої загибелі, змушене було самопливом організувати підпільну господарку, яка не тільки з погляду большевицької законности, але і з погляду політичної економії є анормальна і протизаконня. Хоч з точки погляду гуманности, через жорстокість і диктатуру большевицького режиму, цю підпільну, стихійну господарку це можна виправдати, але з погляду большевиків вона є для них антидержавна і контрреволюційна. Це не дивно, бо у большевиків і гуманність є теж контрреволюція.

Не маючи виглядів на поліпшення власного добробуту з боку держави, зберігаючи себе від необмеженого визиску та фізичного знищення, підсовєтські громадяни змушені доповнювати задовільняти свої потреби і потреби родини за рахунок нелегальної господарки. Підпільний виріб продукції, в більшости методами кустарництва; нелегальна торгівля на т.зв. чорному ринку, а в звязку з цим необмежена спекуляція; додаткове постачання себе продуктами в нормах, вищих за установлені державою, шляхом використування "законних" операцій; намагання щонайменше витратити на працю енергії, з умовою одержати якнайбільше зарплати; ведення приватного дрібного присадибного господарства і т.п. - все це характеризує, що в СССР підпільна господарка досить розвинена і функціонує на підставі рівноваги попиту і збуту продукції, з необмеженими спекулятивними цінами. І, незалежно від того, що совєтські державні будівничо-карні органи в дуже жорстокий спосіб переслідують і карають за цю нелегальну господарку, але вона діє з неменшою силою, як і офіційно- легальна, державна.

Постачання продукцією і товарами підпільної стихійної господарки СССР виконується за рахунок всіх тих джерел, які перераховані вже нами попередньо, але також і за рахунок тієї продукції, яку легально і законно продукує все господарство країни. Ця продукція поступає в підпілля шляхом утаювання продукції підчас пересування її до споживача, притаювання продукції від контролі на виробництві, та зміни її кількости безпосередньо при розподілі населенню. Це все досягається за рахунок підкупів, хабарів, подарунків і інших"дрібних послуг людям, відповідальних за продукцію. Таким чином нелегальна стихійна господарка є наслідком тоталітаризму в СССР і являється з одного боку додатковим засобом існування певної верстви населення, яка за рахунок спекуляції і незаконних махінацій забезпечує собі розкішний рівень життя. Цими незаконними махінаціями займаються не перестічні підсовєтські маси населення, а відповідальні совєтські службовці, партбюрократи та енкаведівські поліцаї. З другого боку ця нелегальна господарка знову ж таки сбирає до останньої сорочки чесного працюючого, який змушений в силу необхідности звертатися до послуг чорного ринку, щоб забезпечи-

ти себе скрайно необхідними для життя товарами/ взуття,одяг,харчові продукти /.Нелегальна господарка розкладає людей морально, збуджує в них інстинкти легкої наживи і егоїстичної жадоби та призвичаює певні круги людей до легкого паразитно-розкішного життя.Вона є на руку большевицькій тоталітарній системі,бо допомогає посилювати розклад моралі підданих громадян державі яка веде цей розклад,щоб обезволити людину, безсловесно підкорити її собі і зробити з неї слухняне знаряддя у своїх руках.

Брак товарів першої потреби на ринках, збільшує на них попит, і це все приводить до інфляції грошей.Щоб запобігти інфляції червона Москва в січні 1948 р. перевела обмін старої грошевої валюти на нову, і цим обграбувала до центу все працюючe населення СССР.

З усього,що тут сказано,висновок цілком ясний,а це,що большевицька господарка,яку компартиани проголошують як нову і соціяльно-справедливу по суті є не щобільше,як господарка окупаційно-грабіжницької політики суспроти поневолених большевизмом народів.

Господарське життя країни,повинно бути спрямоване на здобуття обектів зовнішної і внутрішної природи,з ціллю задовільнення всіх життєвих потреб суспільства держави, а не зокрема,безпосередне задоволення одиниць чи груп. І проблеми правильної господарської діяльности країни не розв'яжуть ніякі тоталітарно-імперіялістичні системи,що надають першенство і вищість благобуття лише одній імперіялістичній силі,яка визискує та поневолює инші нації,як додатковий економічно-сировинний комплекс,щоб за його рахунок розвивати велику імперіялістичну російську державу.

- о - О - о -

З ПІДПІЛЬНОГО ЖИТТЯ ПІСОВєТСЬКОЇ МОЛОДІ УКРАЇНИ
/картина з заснування підпільної організації /

На початку 1933 року,коли на Україні голод набрав жахливих розмірів,коли на вулицях Києва міліція щоденно забирала опухлих номовлят по 350 - 400 душ,коли на кожному розі Києва опухлі селяни з простягнутою рукою лежали мертві, а призначені підводи забирали їх і вивозили до спільних могил,тоді студенти УІЛО /Український Інститут Лингвистичної Освіти /, Чечет,Самійленко, Русявський,Юхим Ма-ко,Василь П -й,Ів.К. і инші закладають підпільну українську студентську організацію.У Русявського зібралося 6 студентів на конспіративне засідання і детально обговорено пляни праці організації.Після двох таких засідань вибирають подвоєну трійку організації до якої увійшли :Чечет,Самійленко і Русявський.Вже в березні місяці вирішено закладати по інститутах не тільки Києва,але і инших міст,де існують учбові заклади, підпільні студентські осередки по принципу п'яток. Ці п'ятки/звена/ мусіли бути суворо конспіровані,цебто, -організатор знає всіх собою завербованих членів,але вони один другого не знають. Організатор п'яток доручував завдання кожному зокрема щоб,коли хтось з п'ятки був заарештований,не знав більш нікого лише організатора.

Не навмисне провідники детально обмінюються думками про соціяльний і державний лад в Україні в часах коли большевицька влада буде зменшена.Чечет пропонує розпочати сильну акцію і вирішено масово друкувати протисовєтські листівки.Це було доручено Самійленкові.Для кращої конспіративної роботи Самійленко переходить на Червоноармейську вулицю в помешкання-підвал.Він для безпеки,отримав 30 набоїв і обріз,а також щоденний залізничий безкоштовний квиток Київ - Харків,через Полтаву,Лубни і Миргород.В цих містах проектувалося заложити п'ятки.Робота мала розвинутись зараз по закінченні шкільного учбового року.

Але всевидюще око ОГПУ вже слідкувало за цими молодими організаторами, і в другій половині червня 1933 р. цю організацію викривають. Заарештовують всіх учасників і провід.Після піврічного слідства в ОГПУ на Катеринівській вулиці і по слідчому корпусі на Лукіянівці отримують "Ісправітельних Трудових" концтаборів на Півночі.Палапонко отримує 10 років,Самійленко 5 ,Чечет отримав 3 роки.Доля Русявського невідома а Юхим Ма - ко /він був наймолодший/ збожеволів.З тої організації не остався в живих.

Звичайно ця організація не встигла розгорнути роботу.Важливе,що молоді студенти,не лякаючись на небезпеки,відважились в кратчайший і тяжкий час для нації підняти дух протесту проти тиранії і для цієї цілі створили організацію по ім'я української визвольної ідеї.

Це тільки один з фрагментів життя і боротьби української підсовєтської молоді за Самостійну Соборну Українську Державу.

З.К.

УКРАЇНА В БОРОТЬБІ ЗА СВОБОДУ НАРОДІВ І ЛЮДИНИ
/ Ідеї та шляхи /

Факт, що СССР вийшов хвилевим переможцем із дотеперішніх дій останньої світової війни, зовсім не означає, що большевизм виправдав себе з погляду прогресу людства, себто народів та людини, як світоглядова, соціяльно-економічна та політична доктрина. Змістом та метою життя народів та людини не є сама боротьба клас та перемога однієї з них, не є лише саме матеріяльне існування, але й не є безглуздно помотання та взаїмна різня народів, не є боротьба для боротьби, а є змаг за існування, за самоутвердження у світі народів-спільнот та людини, за її ріст і перемогу означених національних вартостей, безперервне прагнення людини на вершини та формація народу, як психо-ізичної формації, у власній, суверенній, від нікого незалежній, державі, - здійснення соціяльної справедливости внутрі власного народу й заспокоєння всіх потреб народніх мас.

Історичний процес має свій глузд. В основній тенденції його лежать прогрес людства, тобто народів та людини. Чим ближче означена політична і соціяльна концепція іде на зустріч йому, тим більше даних має даний нарід, як її носій і герольд, на перемогу власну і на перше місце в народів вольному колі. Коли національний егоїзм означеного народу утотожниться з повнізмом та варварським імперіялізмом, що вогнем і мечем нівечить пляхотний змаг до свободи инших народів і знає єдино власний шкурний інтерес, то яке б не було напруження його волі до перемоги, як би він не був окутаний без решта сліпим фанатизмом та вірою в перемогу і, врешті, як би не був він озброєний в найдосконаліші засоби техніки, - програти ві скорше чи пізнійше мусить по історичній закономірності. Бо його прагнення і заміри є протиріччаві прогресові людства, якого основною догматичною ідеєю є: свобода людини та свобода народів, а не повернення в добу темної реакції середньовічних інквізицій.

Не має свободи людини без свободи народу. І немає свободи народу без свободи людини. Гітлерівська Німеччина програла, і вона не могла не програти, бо намагалась повернути людство до середньовіччя, темної реакції. Така є закономірність історична і її не змінити. Коли це так, а це безперечно так, то й яка доля жде комуністичну і большевицьку Росію, не важко відгадати. Не важно що бачимо хвилевий тріюм кремлівських палачів, а важно те, яка остаточно жде судьба модерних Джінгісханів і Аттил, себто системи, що насиллям тримає поневолені народи та кожну людину в постійному страху. Це не правда, що розкладаючі поневолені народи брехня, що остаточно перед правом тріюмфує сила, що неправда і насилля переможуть історичну справедливість. Те, що держить поневолений народ незламним у його невпинному змаганні, що в однаковій мірі його волі жити й перемогти, його національна гідність та гордість, особисте чуття його чинів як людей, та прагнення жити по людськи у всякому духовому, матеріяльному і фізичному відношенні, як і в обличчі жахливої техніяції /танків, літаків, атомової бомби / та фізичної кількісної перевагиворога - непохитна віра в остаточну перемогу така правда і справедливость над брутальною силою, каніблськими насиллям Соловок, Сибіру, Катину, Винниці, Освенцима, Сахсенгавзену, чи Дахав. Гніт, неволя і сваволя, топтання найелементарніших гідностей людини і цілих народів, є основними і єдиними силами, на яких тримається диспотична СССР. Поневолені народи вже стали до боротьби з цією вандалівською регресивною системою. Віра в справедливість цієї боротьби, віра в її перемогу, яка забезпечить національну і соціяльну волю кожному народові, забезпечить людське життя кожній людині, повний розвиток природних її здібностей, є сильнійшою від найдосконалішої техніки, на яку спирається большевизм.

Ті теоретики які пробують і досі проповідувати серед поневолених народів культ брутальної сили, як вирішального чинника для перемоги, сходять йому. Хай призадумуються вони спокійно над тим, коли чого ворог робить оскарди бомбовозів та танковими бронями, вигадують з чиєї Його присутність на землі поневоленого народу? Не дарма він заступає ліквідовані спої окаяндівські чи гестапівські суди, для яких справа правди мовчить на нігтях. Суть тієї справи лежить не в прибільшених індивідуальних т.зв. надуживаннях влади, а в надмірно сконструйованій системі насилля, метою якої є збити не тільки почуття всякої людської гідности українського народу але зокрема безпосередньо і довготривалим - та без решту - стосованим безправством і насильством раз на завжди вирвати з душі народу й людини віру в те, що взагалі що існує яке будь добро, правда і справедливість в цьому світі крім й владних, кордів і розбоїв, наніблудства і нікчемности.

Велика французька революція, великі французька революція, українська, українська національна соціяльна революція в 1917 рр. мали в своїй основі гін за людиною правдою, тугу за перемогою справедливости і людське життя у своїй власній державі.

Наша козаччина і Хмельниччина символізують оцю боротьбу за свободу народу, за Українську Державу, за соціяльно-справедливу Україну, "без хлопів і ляхів". Українська "Січ" - це був колись в кромішній темряві усієї Европи єдиний горіючий смолоскип волі. Українське козацтво визволяло з "турецької чи татарської неволі" братів "християн", всіх, хто був "невільником" не тільки українців. Чинило воно це в імя української ідеї, української правди, якої перемога означає нині суверенну свободу України і всіх народів гноблених спільним ворогом. Воно було творцем і носієм оцієї української правди, по волю України несла, де гідність людини була поневолена й куди теж з далеких країн Европи йшли козакувати, то значить, вольностей зазнати та за них боротися, і, як треба, гинути, визволяючи братів з турецької неволі. І так наша Січ стала безстрашним захистником і фортецею, що боронила культуру перед навалою дикої сили варварів. Що було б сьогодні з Европою, коли б не було Княжої чи Козацької України? Як колись Січі, так сьогодні та сама роля припала новітньому герольдові та остої прогресу, культури і свободи - УПА. У тій нашій новій Січі в УПА, поруч українських борців, за спільну свободу, борються плече об плече бойові частини майже всіх поневолених большевиками народів. Бо УПА - це український авангард великої революції народів, революції, що гряде. І як за козацьких та гетьманських часів український народ був непохитним борцем за ідею свободи так і 1917 р. першими підняли прапор Революції українські вояки волинського полку.

Велика Революція Народів гряде під основними гаслами: За свободу народів: за свободу людини; за людину "сотворену на образ і подобіє Боже", якої гідність доптати, значить чинити святотацтво; а народ, який мусить повнотою і всіми своїми добрами матріяльними й духовими повністю розпоряджати у свою власну користь і на засадах, які найкраще сприяють добробутові і культурному розвиткові широких народних мас, - за героїчну мораль та героїчну гуманність, як базу взаємовідносин між людьми та свободолюбними народами, пронизаний символом боротьби за ідеї свободи і в обличчі жахливої смерти кидав визов гнобителям та творив божеську незламність своїх Вайд.

Ніде правди діти, хоч війна буцімто закінчилася, - ввесь світ відчуває пустку; ні одної проблеми ні в соціяльній, ні національно-політичній ні культурній царині вона не розв'язала. Людство, народи та людини ждуть чогось величнього і грандіозного, що заспокоїло б їх волю і прагнення. Ті величезні жертви життя, море крови та руїни, що їх принесено молохові війни, не співмірні з досягненнями дотеперішньої стадії війни - розгромом одного канібальського імперіялізму. Ще остався другий людожерний, варварський большевизм та ще не зреалізована позитивна програма перебудови світу, передумовою якої є руїна СССР. Обрисів нового світу що творив би абсолютний прогрес в історичному процесі, покищо не видно у сильних світу цього. Не зважаючи на це, що міліони людських існувань загинуло в цій страшній війні з надією, що ціною їх жертв буде досягнено щось великого й нового, ми живемо дальше на переломі епох.

В обличчі Заходу і Сходу нашій революції належить окреме завдання. Ця революція поневолених большевиками народів, має дати відповідь на ті питання, що їх розв'язки давно вижидає втомлене людство. Як воно і давно, чи не багатомовним є ствердженням такого факту. В останньому зударі імперіялізмів ні один з них не врахував оцієї могутньої сили, що є за повстанчо-партизанськими арміями. Ніхто з них і не думав, що в добі танків і літаків, неймовірної механізації, таку величезну ролю може відіграти при вирішенні остаточної перемоги нераз зовсім недостатньо озброєний та слабо технічно виконаний народ. Українська Повстанча Армія /УПА/ засвідчила, як виглядає справжня тотальна війна, в якій жінки й діти, старі й недужі приймають активну участь у безпосередній боротьбі. А повела УПА народ як речник боротьби за національні і соціяльні права народу і людини. Тільки революція поневолених большевиками народів, кардинально змінить дотеперішню політичну карту світу. А на руїнах СССР - повстануть нові держави, а між ними і Українська Самостійна Соборна Держава, Держава 50-міліонового народу.

o - O - o

На Сході Европи не може бути миру без Самостійної України. А тривкий мир у світі неможливий доти, доки не буде знищена тюрма народів СССР, доки повністю не буде здійснений принцип самовизначення народів!

— O O — O —

Геть большевицьку диктатуру над Европою!
Хай живуть самостійні національні держави усіх народів!

Д.Ш.

НА ПОЧАТКУ НОВОГО ЕТАПУ

З закінченням другої світової війни, у якій як здавалося, крім СССР, здобули перемогу також і західні аліянти, а особливо США, Англія і Франція, світ покладав велику надію, по черзі потій кровавій сумятосі, запанує довготривалий мир і порядок, заґваранторвані переможцями над кримінальством гітлерівської Німеччини. До таких "мирових" і "демократичних" переможців зараховувалась також і СССР. На думку політиків, цей довготривалий і запевнений мир мусів би опиратися на міцну і беззастережну співпрацю з СССР, хоч би навіть коштом певних уступків в користь східнього партнера, щоб тим способом здобути в нього довіря до західних аліянтів. Але такі сподівання і мріяння політиків Заходу були зразу марними і безнадійними. Тут пригадуються слова предбачення Проводу ОУН, що ще в 1943 р. заявив, що " під ширмою оборони батьківщини, опираючись на славянофільство і псевдореволюційну фразеологію, напрямні московського імперіялізму здійснюватимуться опановання в першу чергу Европи, а в дальнішому і всім світом".

Що так в дійсності є, то треба було кілька років "практики" щоб недавно ще вільні народи Европи, а в меншій мірі народи західнього світу, переконалися, з чим іде в людство большевизм і які його дійсні цілі. Кожну нагоду, яку нараз в досить наївний спосіб, давали західні аліянти для дружної співпраці большевикам, Кремль використував і використує на поширення своїх впливів не тільки вже в Европі, але і в Америці, Азії та инших частинах глобу.

Особливо цілий ряд різних політичних процесів в державах-сателітах, де не рідко судять духових провідників протигітлерівського спротиву, характеризують розгромлення большевиками всіх решток тої волі що може остати по "визволенню" ,"братнім руским народом". На шибеницях, у вязницях, " концтаборах опинилися провідники"опозиції", а залізні обійми поліційного терору енкаведистів сателітних урядів, підкоряють політичне, релігійне, культурне й господарське життя безпосередньо імперіялістичному червоному Кремлеві. Вживаючи цим разом тактики відокремлення від "капіталістичного світу" Кремль відгородив залізною заслоною від "шкідливого впливу західних імперіялістів" не тільки свої давно окуповані терени ,але також своїх сателітів псевдо-держав.

Такі зовсім ясні агресивні намагання Москви, поширити якнайдалі свої комуністичні похідні колони на теренах західних аліянтів, та через них вести підривну протидержавну роботу в цих країнах, викликувати боротьбу клас, невдоволення та бунти проти урядів, щоб тим самим на посередництвом місцевих комуністів здобувати нові терени для остаточної розгри за опанування світу, - змусили нарешті і Захід подумати над своєю обороною та змонтованням Західнього Блоку. Це змусило різнож і частину більш тверезих західніх політиків розпочати рішучі заходи в протиставленні большевицьких акцій Пантжу/Берлін/ з одної сторони, і підготованні західньої опінії до евентуальних збройних конфліктів - з другої сторони. Але все ж таки, не мала частина західного світу, що досі не примирилася з існованням фактів якими їх так щедро обдаровують большевицькі псевдодемократи. Стараючись уникнути, навіть думок, про можливий збройний конфлікт з СССР, що тільки зброя може протистояти диктаторію Кремля; ця частина шукає виходу в ілюзіях сподівань, що прешті совєтська Росія заверне зі свойого імперіялістичного шляху і шляхом внутрішньої еволюції змінить свій тоталітарний режим. Звідти і повстають чутки про внутрішнє тертя між кремлівською кліком, про "уступки" та готовість Сталіна на "шару" співпраці з Заходом і т.п.

Але всі ті рухи, та дипльоматична гра Сталіна, фактично розраховані на що інше як на "благородні " ефекти в очах світової опінії, щоб під їх плащиком заховати свої дійсні заміри і далі продовжувати свою агресивну політику.

Однак протиріччя між Сходом і Заходом, вже настільки загострилися, що сьогоднішня "зимна, дипльоматична "війна, нагадує нам останні роки перед другою світовою війною. Тому то, тепер частіше чуємо твердження, навіть дуже поважних впливових політиків, що війна може вибухнути навіть цего року. Чи так ,чи ні - покаже майбутнє, але факт є фактом, що навіть у звичайної пересічної людини не має сумніву про неуникненність зближаючогося конфлікту, особливо між СССР а США.

Сьогодні вже не стоїть питання, коли і де ця війна розпічнеться, бо дійсності міцного миру не має, війна ведеться в Греції, Китаї, Палестині, Індонезії і т.д. Це перші наслідки дальшої поведінки совєтської імперіялістичної агресії, яка шляхом підбурювання і насильства промощує собі шлях до остаточної розгри за опанування цілого світу. І на теренах, на яких вже сьогодні ведуться бої, так і на теренах на яких завтра може розігратися трагедія Китаю, чи Греції; всюди большевики є від-

позітальні за розлив крови,насильства,заміщання, нужду і терор. Большевики не бажають собі скорої відбудови знищеної повоєнної Европи,вони хотять використати вперту чергу недокрівя господарського стану,цих країн,що сьогодні вишовні для відбудови і піднесення власної господарки шукати помочі в других.В цьому хаосі господарського і фінансового положення,большевики находять відповідний грунт серед невдоволених таким станом робітничих і селянських мьрів;поширювати свої комуністичні гасла,а в дальшому - в"обороні працюючих" -страйками,розрухами і т.п. підривати спроможність відбудови держав західньої Европи. Такий стан утруднює державам Заходу /Франція,Італія і т.д./,боротися з совєтськими комуністичними похідними колонами,що стрелять невідкладно,всюди там,де тільки їм може вдатися,пробити державний переворот та встановити комуністичний уряд.З такою язвою комуністичною боротьбою до сьогодні борецький народ,тоді коли жертвою цеї язви вже лежить на склоні пропасті Китай.

Та особливо війна не перервалась в підсовєтських країнах.На чо зо невгнутого спротиву проти насилля і безправ'я висунулась сьогодні Україна.Вона воює проти імперіялістичної Москви за своє визволення з "обіймів старшого московського брата",щоб стати дійсним господарем на своїй землі. Українська Повстанча Армія,це вже сьогодні легендарна армія борців за кривди народу що їх терпить від московських загарбників,за свободу і людські права кожного народу уярмленого большевиками.Речником визволення на землях України,остала до сьогодні ніким не замінена Організація Українських Націоналістів,що своїми кадрами революціонерів ,організує і веде український нарід до вирішального змагу за УССД. Революційно-визвольний Провід України - УГВР,є запоруком що фатальні помилки доконані соціялістами в 1917-20 рр по увисліді принесли поневолення України,вже не повторяться.Бо сьогодні визвольну боротьбою українського народу,не керують ті,що вдоволяються "автономією" чи "федерацією" з російськими соціялістами,ані ці що хотять "виплакати,або вимолити" вільну Україну,але ці,що в здобуття української держави вложили зміст , ціль життя і існування цілого українського народу.Вірять в його силу і призначення.

Воюча Україна поставила перед українською еміграцією дуже важливі,хоч важкі завдання.Для нас,українців,ніхто ніякої допомоги в нашій визвольній боротьбі не давав і не дасть.Так було і так буде,бо "сильні"помагають тільки тим,що виявляють власні життєві здібності,силу, витривалість,а що найсоромнійше- волю жити власним самостійним життям. І це узасаднює нашу визвольну концепцію,в яку ми вкладаємо наші власні сили,як передумову до здобуття УССД. Ми не вважаємо зовнішню війну своєю головною ставкою,існуючий стан на підкорених совєтами землях України,вимагає вже сьогодні цю боротьбу вести,щоб боронити український нарід перед нещадним терором й винищуванням його як нації.Це боротьба за фізичне і національне існування народу. Тому то революційно-визвольну боротьбу за УССД переводимо і будемо переводити незалежно від того, - чи буде війна в близькому чи пізнішому часі.

Допомогу краєві в його боротьбі,українська еміграція зобовязана давати постійно ,на всіх відтинках свого життя і діяльности. В обличчі світових подій,що зближаються з кожним днем,українська еміграція не може обмежитися до пасивного вичікування,занимаючись тим часом своїми сірими еміграційними буднями і їх вимогами.Тут треба чину, треба свідомості і почуття відповідальності,за сповнення цего післанництва, яким нас зобовязала сьогодні воюча Україна.Українське - еміграційне гетто,що повстає в такій чи иншій країні перебування більшої чи меншої частини нашої еміграції,мусить бути ліквідоване вже як,де ми будували б своєрідну "давінницю" з якої дивилися б по своєчини,що змусили нас шукати притулку поза Україною;але серед таких несприятливих обставин для нас,остали наші батьки,брати,близькі і далекі рідні,остався цілий український нарід - і про це ,власне ми не сміємо,не маємо права,забувати.Вони чекають на нашу поміч,яку вбачають в українській еміграції,як у людей вільних які мають всі можливості,щоб домагатися перед світом за привернення тих свобід і волі, які лягли в основу Хартії ОН.Вони чекають від нас моральної і матеріяльної помочі,активности і чинів,щоб спільними силами, - український нарід в краю, - і українська еміграція за кордоном- виборати основну ціль нас всіх : Українську Самостійну Соборну Державу.

. . . . . .

Наша сила - в народові!
Наша сила - в великій, новій, революційній Ідеї Свободи!

ДОКУМЕНТИ БОРОТЬБИ В УКРАЇНІ

/ ПЕРЕДРУК З КРАЄВИХ МАТЕРІЯЛІВ /

- Слава тій сильні. -

†

ПОВІДОМЛЕННЯ

Про смерть славної памяті

ДРУГА ЯКОВА БУСЛА-КИЇВСЬКОГО

в дні 15. вересня 1945 року,

в селі Бишки
Козівського р-ну, Тернопільської
області.

Провід Організації Українських Націоналістів і Головне Командування Української Повстанської Армії з найглибшим сумом сповіщають революціонерів, повстанців і ввесь український народ, що дня 15.IX. 1945 р. у селі Бишки, Козівського р-ну, Тернопільської області, поляг геройською смертю в бою з бандою енкаведівських опричників - Член Проводу Організації Українських Націоналістів Славної Памяті друг Н А Т І В Б У С Ь Л /Київський, Галина/.

З бойових лав української революції ворожі кулі вирвали Великого і Вірного сина українського народу, видатного політичного керівника, визначного теоретика-ідеолога революційного руху, знаменитого публіциста і пропагандиста революційних ідей, великого учителя революційних кадрів.

Життя і діяльність друга Б У С Л А - К И Ї В С Ь К О Г О тісно повязані з національним і революційним відродженням Волині і Полісся в останніх десятиріччях. Один із перших піонерів-організаторів революційного руху на Волині. За революційну діяльність довелося йому зазнати всіх жорстокостей і переслідувань польських окупантів, багато разів арештовань поліцією, і врешті засуджений на 12 років важкої тюрми.

В 1939 р. друг Б У С Л А - К И Ї В виходить на волю і зараз же з повною енергією і самовідданістю приступає до дальшої революційної боротьби. Працює співробітником політично-пропагандивного Середку при Проводі ОУН. Бере активну участь у підготовці і переведенні II. Великого збору ОУН в 1941 р.

В час німецької окупації 1941-44 рр. друг К И Ї В Б У С Ь К И є керівником політично-пропагандивного Середку на Волині. На цьому відповідальному пості з особливою силою і енергією проявилися його великі здібності і непересічний талант глибокого вченого.

Бурний повстанчий підйом народніх мас Волині і Полісся проти німецьких загарбників у 1943-44 рр., це вислід його палкого революційного слова. Друг Б У С Л А - К И Ї В С Ь К И Й є його надхненником, його духовим батьком. Своєю невтомною працею він виховав, виростив і озброїв політично численні лави революційних кадрів і повстанчих загонів та багатьох з гущі низів видвигнув у командні керівні пости.

За свої видатні керівні здібності у місяці липні 1943 р. на III. Надзвичайному збори ОУН призначений у члени Проводу ОУН. Власти-

вай йому революційний розмах, глибинь і якість політичної думки все наштовхували його на нові шляхи розгортування революційного полумя. Поза його ініціятивою осінню 1943-го р., скликано першу конференцію Поневолених народів, як азербайджанський, грузинський, узбекський і другі зїзди. У найкритичніші моменти перевалу фронтів по Ізуз, зимою і весною 1944 р. друг Роман Шухевич як заступник провідника Організації на Ізуз і заступник командира УПА-Північ безпосередньо керує цілістю всіх справ.

Прихід нових большевицьких окупантів зустріла Організація і УПА під керівництвом Шухевича - нещадною боротьбою, що невмирущою славою вкрила бойові лави повстанських відділів. У новій підбольшевицькій політичній обстановці друг Роман Шухевич відверто висуває нові ідеї революційної боротьби проти СССР і взагалі імперіялістичної системи в цілому.

Повний творчої снаги, великих задумів і плянів відійшов від нас друг Роман Шухевич назавжди. Та память про Нього - великого Учителя і безкомпромісового революціонера вічно житиме у наших серцях, у серцях всього українського народу.

Його нові революційні ідеї, його фанатична віра в торжество нашої справедливої справи, віра в сили української революції і українського народу, запалюватимуть наші серця на дальші чергові бої аж до остаточної побіди.

Його великий характер, невтомна, плодотворна діяльність і фанатично-пристрасна відданість ідеї визволення українського народу служитимуть вічним прикладом для сьогоднішніх й прийдешніх поколінь.

Невтомна, самовіддана і безпощадна боротьба членів Організації, повстанців і всього українського народу проти большевицьких вбивць і загарбників буде найбільшою пімстою і найкращим памятником дорогому другові Романові-Шухевичу, що віддав усі сили свого видатного розуму, увесь вогонь свого одвертого серця, своє життя служінню українському народові, великій Справі Української Революції!

Слава Йому Світлій Памяті!
Слава Героєві Української Революції!

Провід Організації Українських Націоналістів

Головне Командування Української Повстанської Армії

o - o - o - O - o - o - o

Воля Народам і Людині! Смерть Тиранії!

ТРИДЦЯТЬ ЛІТ БОЛЬШЕВИЦЬКОЇ ВЛАДИ В УКРАЇНІ

Українські Народе! Тридцять літ большевицького панування в Україні позначено кровю, руїною, розстрілами, голодом і нищенням всього, що має український національний характер.

Тридцять літ стара большевицька гієна - Сталін, зі своїми найодиначими "соратниками", молотовими, берієвими, хрущовими та другими наживаються на українській крові та багатствах України.

На совісті цих "старших братів" - сверх-катів України, є мільйони жертв українського народу. На їхній совісті українські селяни, робітники, інтелігенти:

на їх совісті українські революціонери-націоналісти: Сергій Ефремов голова Спілки визволення України /СВУ/, і члениСВУ - українські діячі, письменники, учителі, науковці, як: Чехівський, Дурдуківський, Гермайзе, Ніковський, Старицька-Черняхівська і др.;

розстріляна українська молодь - члени Спілки української молоді /СУМ/;

Члени Українського Національного Центру: Чечіль, Голубович, Лизанівський, Гнатюк і др.;

заслання і смерть проф. М.Грушевського, Андрія Річицького, проф.Чернецького, Ковдого і др.

На їх совісті українські комуністи-патріоти, члени ВКП/б/: Олександер Шумський, Микола Скрипник, український письменник Микола Хвильовий, економіст Волобуєв і др.

На їх совісті насильна колективізація в Україні в 1928-33 рр. і знищення тисяч сільських господарств та запровадження в Україні сталінсько-колгоспної кріпаччини.

На їх совісті сотні тисяч українських революціонерів - членів СУН і УНА.

На їх совісті теперішній голод в Україні та жертви, які кожного дня пожирає голодна смерть.

Тридцять літ Сталін зі своєю кліковю розгулює по Україні, тридцять літ Україною керують большевицькі сатрапи, змінюючи її в колонію російсько-большевицької імперії.

В е с ь у к р а ї н с ь к и й н а р о д, в с і у к р а ї н с ь к і п а т р і о т и м у с я т ь п а м я т а т и, щ о б о л ь ш е в и з м н е с е в У к р а ї н у н а ц і о н а л ь н е п о н е в о л е н н я т а е к с п л у а т а ц і ю, н е с е р у ї н у, с м е р т ь і г о л о д. І т о м у н е щ а д н а б о р о т ь б а з б о л ь ш е в и з м о м - ц е п е р ш е з а в д а н н я у к р а ї н с ь к о г о н а р о д у, б о т і л ь к и з н и щ е н н я б о л ь ш е в и ц ь к о г о л а д у п р и н е с е в и з в о л е н н я У к р а ї н и.

Тому всі на боротьбу з рос-йсько-большевицьким загарбником!

Тому всі на шлях української національної революції!

ХАЙ ЖИВЕ НАЦІОНАЛЬНА ВИЗВОЛЬНА РЕВОЛЮЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ!

ГЕТЬ РОСІЙСЬКО-БОЛЬШЕВИЦЬКЕ ПОНЕВОЛЕННЯ УКРАЇНИ!

ХАЙ ЖИВЕ УКРАЇНСЬКА САМОСТІЙНА СОБОРНА ДЕРЖАВА!

Липень, 1947 р.

Організація Українських Націоналістів.

/з друкарні імени Олени Сапуро./

За Українську Самостійну
Соборну державу !

Воля народам !
Воля людині !

КАГАНОВИЧ ЗНОВУ В УКРАЇНІ ....

Інформаційне повідомлення про Пленум ЦК КП/б/У, що відбулося 3.3.1947 р. повідомляє: " Пленум ЦК КП/б/У вибрав першим секретарем ЦК КП/б/У тов. Кагановича Лазаря Мойсейовича. Секретарем ЦК КП/б/У по сільському господарству і заготовкам вибраний тов. Патоличев М. Семенович ... "

Це повідомлення має особливе значення для українського народу. Сталін на Україну вислав двох своїх найближчих "соратників",не припадково, але по пляну.

Наперід познайомимося з цими новими секретарями ЦК КП/б/У і сьогодні фактичними керівниками УССР.

Каганович Л.М. - уроджений 1893 р., по національності єврей старий член ВКП/б/, один з найближчих спільників Сталіна, його тесть. Виконував найважчі пости в партії і державі. Сьогодні секретар ЦК КП/б/У, член Політбюро ЦК ВКП/б/, заступник голови радвиркому СССР, під час війни член комітету оборони СССР і др.

Україна вже знає Кагановича з його подвигів ще в 1918-20 рр. Тоді Каганович виконував в Україні спеціяльні доручення большевиків і був одним з керівників боротьби проти української держави. В 1926-33 рр. був першим секретарем ЦК КП/б/У.

Каганович знаний зі своєї жорстокості, безоглядності, типового єврейського садизму. На його совісті не сотки, але тисячі українського народу. Одних знищував при помочі ЧК і ГПУ, других при помочі заслань, третіх при помочі голоду. Це типовий сталінський оберкат України. На його совісті українські селяни, робітники, інтелігенти, на його совісті українські революціонери-націоналісти, на його совісті і українські комуністи-патріоти. Всіх хто був, і навіть думав бути ворогом Сталіна і його кліки, нищив, вішав, морив голодом, засилав.

На його совісті Сергій Єфремов - Голова Союзу Визволення України /СВУ/ і члени СВУ - українські діячі, письменники, учителі, науковці, як: Чикаленко, Дурдукінський, Германюк, Нікольський, Старицька-Черняхівська і др. На його совісті розстріляна українська молодь - члени Спілки Української Молоді /СУМ/. На його совісті члени Українського Національного Центру: Чечіль, Голубович, Лизанівський, Гридь Коссак і др. На його совісті члени УВК, як: М.Яворський, Сверський, Коник, Максимович, Петренко і др. Він спричинився до заслання і смерти М.Грушевського і українських науковців, як: Андрія Річицького, проф. Кримського, проф. Воблого і др.

Мають з ним свої рахунки українські комуністи, члени ВКП/б/, яким він пришив націоналізм. "Розкрив" він Олександра Шумського - наркома освіти УССР, якого розстріляно 1932 р. Він вів боротьбу зі старим Скрипником Миколою, старим українським большевиком, якому закинув націоналізм. Скрипник під впливом його "опіки" застрілився в 1933 р. На совісті Кагановича і український письменник, комуніст М.Хвильовий, якого Каганович переслідував, аж Хвильовий застрілився в 1933 р. На совісті Кагановича комуніст-економіст Волобуєв, розстріляний 1933 р. і багато письменників - українських комуністів.

Панування Кагановича в Україні припадає на час насильної колективізації України 1928-33 рр. Це він знищив тисячі індивідуальних господарств і запровадив в Україні сталінську кріпаччину - колективізм.

Треба памятати, що великий голод, який охопив Україну в 1932-33 рр., це також діло катівської душі й кровожадности Кагановича. Каганович втер в тих роках з України все можливе збіжжя, частинно його вивезено закордон, частинно в Росію, а частина його згнила у злепсобудованих елеваторах. І ця робота Кагановича оплатилась большевикам. В Україні з голоду згинуло 5 міл.чоловік, ворогів большевизмові.

Кров, руїнов, голодом і нищенням позначив Каганович свої сліди в Україні. Прибув в Україну в 1926 р., коли вона відновила національно і економічно по громадянській війні, а від"їхав у 1933 р., оставивши за собою: руїну, смерть, пожарища. За свою бандитську роботу Сталін відзначив свого друга. Кагановича відзначено орденами, він став міністром шляхів СССР, членом Політбюро, а зкінця заступником голови ради наркомів СССР.

Сьогодні Каганович знову в Україні. Ця стара большевицька гієна знову схоче наживатись на українській крові і багатствах України. Скоро почуємо її кровожадний і грабіжницький розгул.

ПАТОЛИЧЕВ М.С. - по національності росіянин, секретар ЦК КП/б/ член мерзьких організацій і комітетів большевиків. Назначений секретарем ЦК КП/б/У по господарці і заготовкам. Цей пост дуже виразно характеризує цього товариша. Він приїхав в Україну грабити, чи то "заготовляти", висловлюючись по-большевицьки. Він також своєю роботою здобуде собі "почесне місце в історії українського народу".

На основі останніх змін ЦК КП/б/У, треба ствердити, що в УССР буде дальше проводитись русифікаційна і експлуатаційна політика. На члени ЦК КП/б/У не поставлено українського комуніста, але єврея Кагановича. Йому то помочі прибув ще "старший брат" Патоличев, а Коротченко - українця, який був до цього часу другим секретарем ЦК КП/б/У і виступав в II зміні, зліквідовано на секретаря промисловости. Не будуть рішати про Україну секретарі ЦК КП/б/У українці Литвин і Назаренко; всіх цих хапіз перчати буде за мерту сталінський генерал-ГУ-

бернатор Каганович в хліб і багатства для Росії грабитиме Потоличев.

Що означають ці персональні зміни в керівництві КП/б/У? Яка їх ціль?

В листі до Сталіна від 3.3.47. Пленум ЦК КП/б/У пише: "З великою подякою ми сприймаємо ... помічі по посиленні керівництва партійною радянською роботою в Україні". А дальше КП/б/У обіцяє Сталінові положити всіх сил "для відновлення бувшої слави України, найбільшої житниці Радянського Союзу, для найскоротшого здійснення плану післявоєнної сталінської пятирічки".

Висновки ясні. Каганович приїхав в Україну, щоб"посилити керівництво партійною і радянською роботою", т.зн. скріпити терор в Україні і вернути Україні славу житниці СССР, т.зн. це основніше й більш планово грабити її. Це і ціль приїзду Кагановича на Україну.

Дотеперішнім керівником російсько-большевицького поневолення і грабежі України був росіянин Хрущов. Він проводив сталінську політику в Україні 11 років від 1936-47 рр. Хрущов безперечно не кращий від Кагановича, він також знищував і перевиконував плани большевицької кліки в Україні. Не можна йому закинути браку большевицької наполегливости. Його совість також сплямлена кровю українських патріотів, яких він у 1937-38 рр. казав масово перестріляти чи масово вислати на заслання. Про цю роботу Хрущова свідчить м.зн. велика братня могила українських патріотів у Вінниці, розкрита в 1943 р. Але Хрущову не вдалось знищити самостійницьких і визвольних стремлінь українського народу. В час війни український народ знову станув по боротьби за своє визволення. В Україні посилилась революційно-визвольна боротьба під керівництвом ОУН, повстала УПА і другі визвольні організації. Українська еліта - радянські письменники, науковці, поети, художники станули також на шлях цієї боротьби за самостійність України. Ідея визволення України зєднала всіх патріотів комуністичного і некомуністичного світогляду. Це ствердив у своїх постановах ЦК КП/б/, це мусів потвердити і ЦК КП/б/У.

До боротьби з українською революцією станула вся большевицька кліка. Військо, МГБ, і міліція вели боротьбу з українським визвольним підпільним рухом, а ЦК КП/б/У у своїх постановах з літа і осени 1946р. ствердив існування українського націоналізму в літературі, історії, поезії, письменстві, драматургії, мальярстві й осудив його автори. Тема самостійности України, героїзму України, патріотизму України, тема України, Дніпра, степу українського, сонця українського, тема славного минулого України стали улюбленою і основною в творах української радянської еліти. З творів української радянської інтелектуальної еліти полилися резолюції, націоналізмом. Замість писати віддерифи на честь Сталіна, большевизму і російського народу, українські мистці частіше й наполегливіше звертались по питань життя й історії свого народу. Цього не добачив, а може і учинив за дорозкою ЦК КП/б/У і тому російсько-большевицька реакція вдарила на сполох. Це не добачив Хрущов і тому викликано Кагановича, щоб сильніше прибирати Україну, а Хрущова поставлено на посту голови міністрів УССР.

Каганович на старості літ ще раз погуляє в Україні. Його кротеску натуру і чекістську руку повинен ще раз на своїй шкірі і тілі український народ. Кому то помочі стануть: Хрущов - голова ради міністрів "української держави" і Литвинчев - секретар по грабежі при ЦК КП/б/У. Тінь цієї грабіжницької "спецтройки" затримує все національне, культурне, господарське, громадське життя України.

Українська інтелігенція буде змушувана до рабського служіння большевицькій трійці і російській реакції під лозунгом допомоги "старшому братові".

Українське робітництво своїм потом і трудом платитиме за нужденне життєвий і збагачуватиме кишені російсько-большевицького класу.

Українське селянство колгоспне й одноосібне буде позбавлене хліба і м'яса, буде голодувати на українській, але на своїй землі.

Український народ у своїй "радянській державі" лишиться на більшого поневолення і експлуатації, буде не сильніше русифікований і посмі-

чений цією тройкою російсько-большевицького імперіялізму.

В часі війни український народ жив сподіванками в покращаних обсягі праці. Большевицькі кліки, боячись, щоб Україна не усамостійнилася, всячки згоджувалась на це, а навіть почала залицятись до України. Большевицька банда в часі війни багато говорила про велікість українського народу, про його героїзм, про його мужність, про його патріотизм. Творено українські фронти, нагороджувано українських офіцерів і діячів орденами. Створено наркомат закордонних справ і оборони України і др. Це було потрібне большевицькій зграї на це, щоб тримати Україну в большевицькому союзі, щоб українські патріоти боролись на фронтах, в підпіллі, в партизанських загонах проти фашизму, щоб український хліб і багатства України йшли на скріплення большевицької держави, що трималась в основах. Та після війни обставини змінилися. Україну потрактовано знову як колонію. В Україні викрито націоналізм, а українським радянським патріотам пришито зраду.

Безперервати ж Україну прибув знову Каганович.

Приїзд Кагановича в Україну це тільки продовження російської імперіялістичної політики в Україні. Колись поневолювали Україну царські імперіялісти, а сьогодні особливо виразно проводжують цю роботу російсько-большевицькі імперіялісти. Сьогодні "українською радянською державою" - "українською республікою" керують, мов на глум, чужинці. Каганович і Пономаренко керують "партією українських комуністів" - КП/б/У, Хрущов є головою "українського уряду".

Це доказ, що большевизм є ворогом українському народові, чужий і нажиленний для його повстання аж до сьогодні.

Носіями його були все чужинці - російсько-большевицькі імперіялісти. Всі перші секретарі ЦК КП/б/У від її повстання аж до сьогодні були чужинці, а саме: Болотов - росіянин у 1920 р., Каганович - єврей від 1926-30 рр., Косьор - поляк від 1930-38 рр., Хрущов - росіянин від 1938-47 рр., Каганович - єврей від 1947 р.

Так само було із українським радянським урядом - очолювали його також чужинці. Голови ратнаркому УССР української національності були розстріляні, як: Чубар, голова ратнаркому УССР від 1923-33 рр., Юрко Коцюбинський, Петренко, а голова ратнаркому Панас Любченко застрілився сам у 1937 р. Подібна доля стрінула знаних українських комуністів, як: нарком освіти Шумський, застрілений в 1938 р., Скрипник, нарком освіти, застрілився в 1933 р., Порайко, заступник голови ратнаркому УССР, розстріляний, Конар Полішук, заступник наркома хліборобства СССР, застрілений в 1938 р. і другі.

Так було, є і буде. Ціллю російсько-большевицького імперіялізму є поневолення і експлуатація України. Чи чудно те, щоб 41-мільйонний український народ не міг бути керований українцями? Хоч большевики часто говорять, що український народ під керівництвом большевиків побачив широких національних прав і успіхів, то мимо тридцятьлітнього панування большевиків в Україні, Україною керують і надалі чужинці, Україну і надалі трактується як колонію російсько-большевицької імперії. Ці факти тільки підтверджують це.

На основі цих фактів український народ і українські патріоти пам'ятати мусять одне: - Большевизм несе Україні національне поневолення і економічну експлуатацію і тому безпощадна боротьба з большевизмом - це перше завдання українського народу.

Тільки знищення большевицького лаву принесе визволення Україні. Тому всі на боротьбу з російсько-большевицьким загарбником.

Тому всі на шлях української національно-визвольної революції.

Українські комуністи - члени ЦК КП/б/У, українські патріоти комуністичного світогляду, становіть на шлях боротьби за визволення України від російсько-большевицьких загарбників! Не розсядьте глумитись зо всіх національних почувань російсько-большевицькій расистській реакції. Справедливий національний і соціяльний лад побудуємо тільки без большевиків - російських реакціонерів. Тридцятьлітнє панування російсько-большевицької реакції в Україні хай отримає Лас. Ставан-

те на шлях української революції! Будуйте соціялізм в Україні без "опіки" старшого брата! Ваш патріотизм, героїзм, Ваша жертвенна новаторська робота хай буде використана для свого народу, з якого Ви вийшли.

Українські робітники! не дозвольте використовувати своєї праці російсько-большевицькій клїці. Клас російсько-большевицьких експлуататорів наживається на Вашому поті, а Ви живете як нужлярі. Фабрики і заводи в Україні є керовані не Вами, але російсько-большевицькими директорами. При помочі соцзмагань і стахановщини російсько-большевицька буржуазія висмоктує з Вас останні соки для своїх клясових цілей для свого добробуту. Геть російську експлуататорську систему! Фабрики і заводи робітникам!

Українські селяни! І Селяни! Большевицька клїка відібрала від Вас Вашу землю, створила сталінсько-большевицькі колгоспи, а Вас примусила на роботу в них. Землею і її плодами користуєтесь не Ви, але клас російсько-большевицьких панів. Ви стали кріпаками сталінських тиранів. Сталінські колгоспи є причиною Вашої нужди і голодування. Тому геть з ними! Землею повинні користуватись тільки Ви, тому що на ній працюєте тільки Ви, на ній працювали Ваші діди і батьки. Тому геть російсько-большевицьких загарбників! Включайтеся до боротьби з ними! Щойно по знищенні російсько-большевицького класу експлуататорів буде користуватися зтобутками своєї праці на Вашій землі.

Українські інтелігенти! Ваше знання, творчість і винахідництво використовують російсько-большевицькі можновладці. Вони змушують Вас служити їм. Ваші твори і знання мають іти на звеличення й задоволення большевицьких тиранів. Вам вітіброно можність обідного творення і свобідного висловлювання своїх особистих і національних почувань. Вам заборонено творити національну культуру по змісті і формі. Холуйство, підлїбство й пониження - це ціль, яку Вам поставили російсько-большевицькі поневолювачі. Тому геть з ними! Свободу творення і свободу праці осягнемо тільки в своїй українській державі без чужого національного і соціяльного поневолення. Держіть тісний звязок зо своїм народом і включайтесь у боротьбу за його повне національне, культурне й соціяльне визволення.

Українці! всі на шлях революційної боротьби з російсько-большевицьким загарбником, за Українську Самостійну Соборну Державу!

Хай живе національно-визвольна революція Української Нації!

Геть російсько-большевицьких тиранів України!

Хай живе Українська Самостійна Соборна Держава!

Рік 1947. Організація
Українських Націоналістів.

o - o - o - o - o - o - o

За Українську Самостійну
Соборну Державу!

Воля народам!
Воля людині!

Відозва
з приводу "скасування" кари смерти в СССР.

Сталін і його бандитська зграя, які за час свойого панування доконали найжахливіших злочинів в історії людства та знищили мільйони невинних людей, які і зараз продовжують купатися в нарешті крові, разом прикинулися великими гуманістами. Сьогодні вони "скасовують" кару смерти і замінюють її на ... на 25 років каторжних робіт у сталінських концтаборах.

Чи справді сталінські народові спостерігати ся повного скасування кари смерти?

Нічого подібного! "Скасування" кари смерти - це новий глум сталінських мучителів над безправними народними масами. Мільйони і далі без суду розстрілюватимуть і мортуватимуть у своїх підвалах усіх, кого тільки схочуть. Ніяких в СССР немає демократії, тому про-

досуття не в руках народу, а в руках сталінських розбійників, доки МВД і МГБ є паном життя і смерти громадян СССР, доти не може й бути мови про справжнє, про цілковите скасування смерти.

А що означає заміна кари смерти на 25 років каторжних робіт?

Це заміна негайної смерти ще гіршим - повільним конанням на непосильних роботах у снігах далекої Півночі, в степах Середньої Азії. Нам добре відома доля всіх тих, яких сталінські вбивці загнали туди. Нам добре відомо, що сталінські табори каторжної праці, які носять невинну назву виправно-трудових таборів - це місця масового винищування арештованих, це місця найтяжших злочинів, які знало людство. Ці табори ні в чому не поступаються відомим же світові освенцімам чи майданекам.

Замінюючи частині арештованих кару смерти на 25 років каторжних робіт, сталінські бандити мають також на меті використати безплатну працю цих людей для освоєння Дикої Півночі, для експлуатації її багатств, для будови нових беломорканалів, для побудови нових таємних обєктів, підземних споруд, лабораторій і т.п. Арештовані, що працюють на таких таємних роботах і не загинуть підчас праці, призначені на знищення після закінчення робіт.

На що розраховували кремлівські верховоди, публікуючи указ про "скасування" кари смерти?

В першу чергу на пропаганду за кордоном. "Скасування" кари смерти має переконувати світ, що в середині СССР все в найкращому порядку, що в СССР немає боротьби проти сталінських поневолювачів, що народ живе спокійно і щасливо, що партія тішиться цілковитою підтримкою і вдячністю народу. Воно має прикрити той факт, що в СССР панує розбещений терор МВД і МГБ, що вибовуються дикі людоловлі, що вщерть заповнені тюрми, що мільйони приречені на тяжку смерть.

Указ про "скасування" кари смерти має на меті переконувати власні маси, які звязують великі надії на розвал СССР з новою війною, що війни скоро не буде, що настав час тривалого миру. Тим шляхом кремлівські верховоди хочуть викликати відплив антирежимних настроїв мас, переконати народ у безвиглядності будь-якого спору режимові, щоб тим легше боротися проти народу, щоб сильніше запрягти працюючих не до чого іншого, як власне до посиленої підготовки до нової війни.

Указ про "скасування" кари смерти - це чергова спроба морально заломити найсильніший в СССР український національно-визвольний рух. Немало вже було таких спроб. Нічого не помогли сталінським окупантам чисельні звернення т.зв. уряду УССР, нічого не допомогли всілякі накази рясних і стрекачів, нічого не дасть і указ про "скасування" кари смерти. Сталінські подачки життя українських революціонерів не взяти. Вони смерти не бояться, навпаки, вони безстрашно вмирають за свої великі ідеї визволення народу.

Українські революціонери - українські повстанці занадто люблять свій народ, занадто горять бажанням служити йому, занадто вірять у справедливість своєї боротьби, а крім цього занадто добре знають підлість і підступність сталінських бандитів, щоб повірити у новий приказ.

Смерть ворогам нашим - сталінцям і МГБ-МВД!

Сталінщина українська національність.

ТО СТАНОВИЩА В СССР

/Уривок краєвої "інструкції до міжнародного становища" виданої ОУН з червня 1948 р./

1. Найхарактернішим явищем життя в УССР є нараді визвольно-революційна боротьба українського народу. Не зважаючи на незвичайно сильний наступ МВД і МГБ, українське революційне підпілля, хоч і зазнало значних утрат, разом з усім українським народом продовжує далі боротьбу. На деяких відтинках наш революційний рух розвинув наступ і осягнув успіхів. Як революційні і повстанчі кадри, так і українські народні маси в своїй боротьбі проти большевицьких окупантів проявляють величезну стійкість, високоетичність, в багатьох випадках здобуваються на безприкладний героїзм.

2. Бачачи свою неспроможність знищити український революційно-визвольний рух і водночас дуже добре усвідомлюючи собі всю загрозу нашої боротьби для тального розвитку відносин в СССР, большевики в останній час зосередили керівництво боротьбою з українським революційним рухом в Москві.

3. Все життя в УССР в 1947 р. проходило під знаком "прибирання України до рук" московським імперіяльним центром, який з весною 1947 р. прислав в Україну з цією метою КАГАНОВИЧА. В першу чергу посилений наступ поведено на український революційний рух , на працівників культури за їхні "націоналістичні ухили", на ліквідацію " прорывів" на відтинку сільського господарства. Найменших, просто ніяких успіхів добився Каганович на відтинку боротьби з українським революційним рухом.

4. Для приборкання визвольно-революційної боротьби в Україні з метою фізично знищувати український народ, большевики періодично переводять масові виселювання українського населення. Особливо широких розмірів це виселювання прибрало в днях 21-24 жовтня 1947 р. в західньо-українських областях. На Сибір, в Середню Азію вивезено близько 150 тисяч українців. Жертвою вивозу взяли в першу чергу найсвідоміші національно українські родини.

5. З метою повного політичного опанування ЗУЗ в продовж осени 1947 р., зими і весни 1948р. большевики роблять тут сильний натиск на переведення суцільної колективізації. Західньо-українське селянство, підтримуване і кероване підпіллям, ставить незвичайно сильний спротив цій акції. Большевицькі успіхи в цьому напрямі покищо незначні. Нічого їм не помагають найжирше стосований фізичний і моральний терор, шантаж, масові арештування.

6. З початком 1948 р. на всій Україні большевики перевели масову ловлю молоді на роботи в промисловості і до т.зв. шкіл ФЗН. Ця акція мала на меті:

а/ поповнити робітничі резерви і підготовити собі на майбутнє фахові кадри,

б/ вирвати молодь з рідного середовища і перевиховати її в дусі большевицьких ідей,

в/ зосередити в промислових центрах більшу кількість військової здібної молоді, щоб в цей спосіб утворити собі мобілізацію на випадок війни,

г/ позбавити революційний рух його молодих,найцінніших резервів,

д/ забезпечити на випадок війни перед поширенням повстанської боротьби, вся акція нагадувала горезвісну ловлю людей на примусові роботи німцями. Українська молодь поставила спротив цій акції, уникаючи всіма способами вивозу.

7. Русифікація всього життя в Україні набирає щораз острішних і ширших форм. Особливо виразно виявив цей курс в західньо-українських областях. На вулицях міст чути тут переважно російську мову. Відкрито багато російських шкіл. Масово висилається росіян до всіх адміністративних і економічних установ, до фабрик, майстатень, до шкіл. Ведеться широку пропаганду в російсько-шовіністичному імперіялістичному дусі. Все це має на меті знищити Україну, як окрему етні-

чну опінцію, культурно і політично асимілювати український народ.

Окремо треба відмітити масове звільнювання в Україні службовців і працівників української народности та обсаджування їх місць росіянами. Це причиниться до ще ширшої колонізації українських міст російським елементом.

8. Розперезаність большевицького терористичного апарату і адміністрації в Україні, зокрема в Західній, доходить до крайніх меж. Є багато випадків, що большевицькі бандити стріляють в нічому невинних людей, грабують окремих громадян, крадуть все, що попаде, з піль, з городів. Побиття ні в чому невинних людей енкаведистами, працівниками адміністрації -масове, явище в Україні. У відповідь на большевицький терор народ і революційне підпілля активно протиставляються ворогові.

9. Вибори до місцевих Рад депутатів трудящих - це чергова большевицька комедія, метою якої було створити в масах ілюзію демократичности большевицького режиму. Тільки як до чергової большевицької комедії поставилися до цих виборів українські народні маси.

10. Політичний гніт, терор МВД і МГБ, соціяльна несправедливість і економічна експлуатація об"єднують українські маси довкола визвольно-революційного руху і створюють сприятливі умови для залучування їх у визвольну боротьбу.

11. Щоб знищити український визвольно-революційний рух на західних окраїнах Українських Земель, що перебувають під польською окупацією, на весну 1947 р. польсько- большевицькі імперіялісти на наказ і в спілці зі своїми московськими господарями, повели свій генеральний наступ проти УПА і СУН на цих теренах і проти - українського населення, яке ще там залишилося. УПА, СУН і все українське населення поставили полякам героїчний спротив. Населення викинено силою з його хат і вивезено головно в Сільтинське воєводство /Пруссія/. Відділи УПА - революційне підпілля, зводячи завзяті, нерівні бої з польсько-большевицькими дивізіями старалися втриматися на рідних землях якнайдовше. Коли ж це стало фізично неможливим кілька відділів УПА і революціонерів, згідно з поручення Проводу, пробилися через Чехословаччину західну Німеччину, щоб там, в західній Европі зложити перед народами світу протест проти большевицьких злочинств над українським народом. Основна частина відділів УПА і революціонерів перейшла до УССР продовжувати тут визвольну боротьбу проти большевицьких окупантів. Боротьба всього українського народу, УПА і СУН на західних окраїнах Українських Земель в рр.1944-47 війде в історію нашої революційної боротьби останніх років, як одна з ХХ найсвітліших сторінок.

о - о - о - о - о - о - о

300 - РІЧЧА ХМЕЛЬНИЧЧИНИ.

За Українську Самостійну
Соборну Державу !

Воля народам!
Воля людині !

НАРОДЕ УКРАЇНИ !

Цього - 1948 р. припадають трьохсотрічні роковини найбільшого в українській історії всенародного визвольного повстання українського народу повстання під проводом Богдана Хмельницького.

Незабутній для українського народу, славний, переломовий в історії України 1648 р.

Сторіччами жорстоко гноблений і експлуатований український народ сказав польсько-шляхетським гнобителям своє могутнє: досить ! Годі довше терпіти ! На святу боротьбу за наше визволення, за наші людські і національні права ! Смерть ляхам - гнобителям і експлуататорам України !

Першим проти польського панування в Україні піднялося українське козацтво. На першу вістку про блискучу перемогу Хмельницького над по-

ляками повстали проти польських загарбників також сотні тисяч українських селян, тисячі українських міщан, духовництва, шляхти. Огонь повстання охопив всю Україну. Множились повстанські загони. З усіх кінців України стягався народ до армії Хмельницького, під його розумне керівництво, під його тверду руку. Запалали польсько-шляхетські маєтки. Покотилися на землю шляхетські та єзуїтські голови. Забагряніла від ворожої крови українська земля. Як щурі, з голим тільки тілом тікали з України польські гнобителі, шляхетські грабіжники. Сторіччями переслідуваний і визискуваний народ чинив над своїми катами свій справедливий суд.

Підтриманий могутньо хвилею всенародного повстання Хмельницький розвивав свій перемотний похід. Козацькі армії здобували перемогу над перемогою. Під Корсунем в козацькі руки попали обидва польські гетьмани : Потоцький і Калиновський. Впрах розгромлено поляків під Пилявцями. В м. жовтні 1648 р. козацькі армії опинились аж під Замостям.

Польському пануванню в Україні покладено кінець. Могутня тоді Польща не встоялася під напором українських народніх мас. Перед козацьким військом стояла відкрита і ніким не боронена дорога на Варшаву. Ввесь блиск, все багатство, вся, як могло здаватися, непереможність польської держави, впродовж кількох місяців розвіялися в дим. В Україні святкував свою перемогу і встановлював своє панування справжній володар українських земель - український народ.

Переможне всенародне повстання українського народу в 1648 році під проводом Богдана Хмельницького довело до національного визволення України з-під кількасмікового польського панування і до відродження української державности у формі гетьманщини - Козацької Республіки. По кількох сторіччях політичного небуття український народ вийшов знов на історичну сцену. По кількох сторіччях нещадного гнету і експлуатації з боку шляхетсько-польських загарбників українські народні маси знов зажили вільним життям. Скінчилося переслідування українського козацтва. Звільнилося від нелюдської панщини і дикої сваволі польських панів українське селянство. Стало свобідним українське міщанство. Ніхто не переслідував української Церкви, не знущався над людьми "грецької віри". Вся верховна влада в Україні опинилася в руках козацького гетьмана. "Та немає лучше, та немає краще, як у нас на Україні",- співав тоді про своє нове життя вільний український народ.

Та недовго тішився український народ своєю волею, здобутою власними силами, власною кровю.

Щоб закріпити свою перемогу над польськими загарбниками, які готувалися до нової війни проти звільненої України, Богдан Хмельницький у 1654 р. заключив з московським царем відомий Переяславський договір. Метою цього договору була взаємна допомога обидвох союзних держав в їхній обороні проти спільного ворога - проти Польщі. Україна мала залишитися окремою, незалежною державою.

Та московські імперіялісти почали ломити цей договір зараз же в перші місяці після його підписання. Користаючи з ослаблення України визвольною боротьбою проти Польщі, московський цар вирішив знищити Україну як самостійну державу, розтягнути над нею своє панування. Не допомогу дістала Україна від Москви, як цього хотів Хмельницький, як про це сьогодня брехливо кричить большевицька преса і пропаганда, а в наслідок відрослости і загарбництва московських імперіялістів, - нове поневолення, нове ярмо.

Московські імперіялісти завжди легковажили інтереси українського народу і, ломлячи Переяславський договір, за рахунок України, договорювалися з поляками.

Імперіялістична Москва, всупереч договорові, закладала в Україні свої військові гарнізони, висилала своїх воєвод, грабила українське селянство, українські міста, вмішувалася в усі внутрішні справи України.

Кожне ослаблення України, українських гетьманів, царська Москва

завжди використовувала в тому напрямі, щоб щораз більше і більше врізувати права українського народу.

В результаті такої політики у другій половині 18 ст. Україна опинилася в цілковитій московській неволі.

Російські царі знищили всі автономні права України. Вони зруйнували Запорозьку Січ - осередок українського козацтва. Сотні тисяч українських козаків російські царі знищили на канальних роботах у воєнних походах, в тюрмах, на засланнях гинули сотні українських патріотів і самостійників. В Україну російські імперіялісти насилали десятки тисяч російських чиновників, генералів. Російський уряд конфіскував землі українських патріотів і передавав їх агентам російського імперіялізму. Селян закріпачено. Інтересам російської імперії підпорядковано українську торгівлю, промисловий розвиток. Російські гнобителі знищили все українське культурне життя, переслідували українську мову. Всякі прояви самостійницьких змагань серед українського народу жорстоко знищувалися, каралися.

Так, зламавши Переяславський договір, імперіялістична Москва знищила всі здобутки українського народу, здобуті ним власними силами у визвольній війні 1648 р.

Панування імперіялістичної Москви в Україні сьогодні триває. На зміну російським царям прийшли російсько-большевицькі гнобителі. Російсько-большевицькі імперіялісти у своїй гнобительській і експлуататорській політиці щодо України не тільки продовжують злочинну роботу своїх попередників - царів, а ще їх перевищують.

Як тільки стало ясно, що московські царі змагають до цілковитого підкорення України під своє панування, український народ повів проти своїх нових гнобителів боротьбу. Український народ не на те піднімав повстання 1648 р., не на те проливав у цьому повстанні свою кров, щоб тільки змінити польське панування на панування московське. Український народ піднявся проти Польщі на те, щоб бути вільним, на те, щоб позбутися всякого чужинецького ярма в Україні.

Боротьбу проти панування московських імперіялістів в Україні почав уже великий Хмельницький, вступивши в переговори про спільний протимосковський союз із Швецією. Цю боротьбу потім продовжували Виговський, Дорошенко, Мазепа, Полуботок, Орлик і інші гетьмани.

До такої боротьби закликав український народ Шевченко. Про Хмельницького, який заключив союз з Москвою, Шевченко писав: "Мир душі твоїй, Богдане, не так воно сталось: москалики, що зустріли, то все очухрали."

Цю боротьбу з новою силою підняв український народ в 1917 - 20 рр. Визвольну боротьбу проти московського панування в Україні продовжує український народ до сьогодня. В авангарді цієї боротьби йдуть сьогодні Організація Українських Націоналістів /ОУН/, керована Степаном Бандерою і Українська Повстанча Армія /УПА/.

З українським народом, який піднімався на боротьбу проти панування Москви в Україні, як сьогодня так і завжди в минулому російські імперіялісти розправлялися дуже жорстоко. В 1708 р. в одному тільки Батурині царські опричники вирізали понад 20 тисяч чоловік. Це саме було в цей час в Лебедині, в Переволочні, на Січі. Сьогодні з українським народом московсько-большевицькі імперіялісти розправляються так само.

Народе України! Українці східних і західних областей!

Трьохсотрічні роковини великого повстання 1648 р. ми обходимо в умовах нової, московсько-большевицької окупації, в умовах нового здушування большевицькою Москвою визвольно-революційної боротьби українського народу.

Ідея великого повстання 1648 р. - ідея вільної незалежної української держави - ще не здійснена. Діло великого Хмельницького - боротьба за цілковите звільнення українського народу від будь-якого чужинецького панування - ще не закінчена.

Як в умовах польської неволі до 1648 р. і в умовах царського панування до 1917 р., так і сьогодні в умовах московсько-большевицького панування в Україні український народ терпить варварський гніт і експлуатацію, жорстокі знущання і переслідування.

Стогне в колгоспному ярмі український селянин. Визискується український робітник. Терпить всякі знущання український працюючий інтелігент. Всіх нас, як народ, московсько-большевицькі імперіялісти гноблять політично, культурно, експлуатують, знищують фізично. Всім нам, як народові, московсько-большевицькі гнобителі - зірні спадкоємці всіх попередніх окупантів - готують смерть.

Геть з України московсько-большевицьких окупантів - зірних спадкоємців польських і російсько-царських гнобителів України!

Всі на фронт революційної боротьби за наше національне і соціяльне визволення. Всі на фронт спротиву гнобительській і експлуататорській політиці большевицьких імперіялістів в Україні! Всі під прапори СУН, УПА! Досить неволі і чужинецького ярма над нами!

Український народ, який в 1648 р. зумів звільнитися з-під польського панування, зуміє визволитися і з-під московсько-большевицького ярма.

Так як не вдалося знищити визвольних змагань українського народу ні шляхетсько-польським, ні російсько-царським загарбникам, так не вдасться їх знищити і російсько-большевицьким зорогам України.

Виховані на традиціях 1648 р. і на традиціях боротьби проти панування російських імперіялістів в Україні, ми ніколи не погодимося на те, щоб в Україні панували чужинці, ніколи не погодимося бути рабами Москви.

Україна мусить бути і буде вільною. Цього не змінити ніколи і нікому. Цього хоче великий, пробуджений до нового життя, сорокмільйоновий український народ.

Вже недалекий час, коли український народ святкуватиме таку перемогу над імперіялістичною Москвою, як в 1654 р. він її святкував над імперіялістичною Варшавою.

Запорукою цьому є наш визвольно-революційний рух, очолюваний СУН і УПА, наша революційна організованість, наша багаторічна революційна боротьба - передвісник і підготовка нового 1648 р., цим разом скерованого проти большевицької Москви.

Хай вічно живе память 1648 р. - память великої перемоги національно- і соціяльно-визвольної революції українського народу!

Хай живе український народ, який ніколи не припинив і не припинить боротьби за своє національне і соціяльне визволення.

Хай живуть СУН і УПА - бойовий стяг українського народу в його боротьбі за Українську Самостійну Соборну Державу!

Смерть московсько-большевицьким загарбникам - сьогоднішнім окупантам України!

ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ
НАЦІОНАЛІСТІВ
Під керівництвом Ст. Бандери.

Травень, 1948.

o - o - o - O - o - o - o

ВІКОВІЧНА БОРОТЬБА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ ЗА СВОЇ ІДЕАЛИ -

- ЗАПОРУКА УСПІХУ В ОСЯГНЕННІ ОСТАТОЧНОЇ МЕТИ:

САМОСТІЙНОЇ СОБОРНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ!

М Е М О Р Ї Я Л А Б Н

.....

Комітет АБН вніс на руки Президента Генеральної Асамблеї ОН Др. Герберта Івета наступний меморіял:

Комітет Антибольшевицького Бльоку
Народів /АБН/

До Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй.

Пане Президенте.

Антибольшевицький Бльок Народів/АБН/,як координаціно-керівний центр національно-визвольної боротьби поневолених большевизмом народів,зокрема їх повстанських Армій і загонів та політичних революційних організацій :Туркестану,Сибіру,Ідел-Уралу,Північного Кавказу,Грузії,Азербайджану,Вірменії,Козачих Земель, України,Білорусії, Латвії,Литви,Естонії,Словаччини,Угорщини,Болгарії,Румунії, Сербії, Хорватії,Словенії,Альбанії,Польщі, і Чехії - уважає необхідним в сучасну хвилину просити Вас,Пане Президенте, предложити Високій Генеральній Ансамблеї Об'єднаних Націй наші вимоги у зв'язку з загрозою для свободи і культури всього світу з боку большевизму.

Дозвольте Пане Президенте,попередити наші постуляти для властивого їх розуміння - коротким з'ясуванням наших цілей.

x x x

I.АБН бореться:

за: суверенні національні держави всіх народів,поневолених російсько-большевицьким імперіялізмом - на їх етнографічних тереторіях,з направленням тереторіяльних кривд, заподіяних впродовж історії наїзниками їх земель;

за: привернення суверенітету васальним державам СССР;

за: остаточний розвал і розподіл СССР і всякої многонаціональної російської імперії - остої рабства і тиранії, як єдиний шлях до забезпечення миру;

за: демократичний лад в суверенних національних державах після повалення большевизму;

за: справедливий соціяльний лад,за свобідний вибір народами їх соціяльно- і державно-політичних устроїв;

за: утвердження релігії,як творчої сили життя,за свободу віроісповідань,за свобідний розвиток національних,органічних культур кожного народу,за національну - проти клясової ідеї;

за: свободу народів і людини !

п р о т и большевизму і комунізму в усьому світі!

2. АБН стоїть за національно-державне самовизначення і урівноправлення всіх народів без різниці раси,величини,багатства їх землі.Плебісцит пролитої крови в боротьбі за свободу дає даному народові право на його державну незалежність.
АБН вимагає практичного здійснення принципів ОН та ідей Атлянтійської Хартії для поневолених СССР народів.
АБН стоїть за дружбу всіх народів світу,за вічний мир поміж звільненими народами зпід тоталітарного російсько-большевицького рабства шляхом останнього переможного бою,за елімінацію війн,як засобу вирішення міжнаціональних спорів.
АБН відмежовує себе і поборює ідею всякої унії,федерації, конфедерації і т.п. в'язання народів АБН з імперіялістичною Росією.
АБН вважає дружню співпрацю,взаємодопомогу,міждержавні в'язання суверенних народів,яким чужий імперіялізм. Але АБН рішуче поборює всяку форму російської імперії,як тоталітарної большевицької,так демократичної,як республіканської,так і монархічної,а стоїть за національну державу російського народу лише на його корінно-етнографічних тереторіях,будучи водночас в принципі проти поневолювання одних народів другими.
АБН поборює панславізм,як імперіялістичну ідею Москви і відсвіжену Кремлем расову гітлерівську теорію.
АБН за національну а не расову ідею.Не існує "східнього слов'янського бльоку народів",як бльок імперіялістичних большевиків-трьохійно-історичних російських імперіялістичних тенденцій.

5. Геополітичним тереном діяльности АБН - підбольшевицька Европа і Азія та у зв'язку з розкиненою по всьому світі політичною еміграцією наших народів і большевицькою загрозою для свободи, релігії і культури, взагалі - в в е с ь с в і т.

4. Шляхом для посягнення мети АБН є національно-визвольна революція поневолених народів проти большевизму в співдії з свобідними народами світу. Її підготовка розгортається шляхом організації повстанських армій, політичної дії серед бійців совєтської армії і армій сателітних держав, керованими національно-визвольними політичними організаціями.
АБН боровся на два фронти: проти нацизму і большевизму, не зважаючи на жорстокий терор обох тиранії.
АБН до гармонізації своїх революційних дій з боротьбою проти большевизму не вільних народів світу.

5. АБН підтримує основну інтенцію ОН і останньо сформульовані Соціяльною Комісією ОН прав людини. Одною з головних цілей АБН саме і є співпраця і дружба поміж Народами.

П о с т у л я т и д о О Н

Комітет АБН закидає від імені народів, поневолених большевизмом, СССР і урядами васальних держав злам'ання всіх принципів ОН і зобов'язань які перебрали на себе.

В преамбулі Хартії ОН сказано, що Об'єднані Народи рішають і зобов'язуються: зберегти світ від страхіть війни, респектувати свободу і гідність людини, зберігати міжнародні зобов'язання й засади справедливости і правости поміж народами, дбати за соціяльний поступ, жити в мирних взаєминах з сусідами, стояти на сторожі миру і безпеки світу, не вживати насилля і збройних засобів в міжнародніх взаєминах, не порушувати інтегральности чужої території і не втручуватися до внутрішних відносин других народів.

I. Розділ I. / Цілі і засади /пар.I, ст.I, 2, 3 і пар.II ст.3, і та наступні недвозначно уточнюють зобов'язують члени ОН в дусі основних ідей преамбули. Кожному, хто обсервує політику СССР і його васалів, ясно, що всі перебрані на себе зобов'язання уряди СССР і його сателітних держав зламали. Насильство, агресія, терор, збройна інтервенція, рабство і тиранія - це засоби, якими послуговуються уряди СССР і васалів. Факти всім відомі: Китай, Корея, Греція, Фінляндія і низка инших загально відомих країн світу - дії п'ятих колон - комуністичних партій в усьому світі, масові убивства, масове виголоджування населення /нап. Берлін/ говорять самі за себе, коли йдеться про останній період.

Але ланцюх злочину СССР і сателітів не почався в період після другої світової війни. Тоталітарний режим є Сербії, Хорватії, Словенії, Албанії, Болгарії, Румунії, Мадярщині, Словаччині, Чехії, Польщі, накинений російсько-большевицьким імперіялізмом, відобрав народам і людям цих країн всяку свободу і добробут.

Вже близько тридцять років тому большевицький уряд, як вираз російського імперіялізму в модернізованій формі, подоптав право самовизначення народів, окупувавши збройним насильством Туркестан, Грузію, Азербайджан, Вірменію, Північний Кавказ, Донсько-Козацьку Державу, Україну, Білорусь, Сибір, Ідель-Урал і завівши в цих країнах режим тиранії та масово винищуючи народи планово організованим голодом, концтаборами, масовими мордами в підвалах ЧК - ГПУ - НКВД і т.п.

Це саме зробив з Естонською, Латвійською, Литовською державами, перетворивши їх в країни неволі.

2. Своїми поступованнями в під точ.I, уряди СССР і васальних держав СССР зламали Хартію ОН у всіх її основних принципах, а зокрема преамбулі, розд.I, пар.I, ст.I, 2, 3, пар.2, ст.3 і 4 зокрема.

3. В обличчі цього Комітет АБН від імені народів - його членів - звертається до Генеральної Асамблеї Об'єднаних народів з наступними вимогами:

а. /згідно з розділом 2, ст.6 Хартії ОН виключити СССР і большевицькі уряди васальних країн СССР з ОН:

б. /згідно з роз.VII/міри супроти загрози миру, його ламання і агресії /пар.41, 42 і наступними, збройним порядком/ роз.VII пар.42 Хар. ОН/ стануть в захист принципів ОН, ламаних СССР, тим чином допомагаючи здійснити цілі ОН - право самовизначення народів і свободи людини, як єдиної правдивої гарантії миру і безпеки в світі, якої бути не може, як довго існує російська імперія, як вічна загроза миру;

в. /рішення в під а, б, попередити публичною декларацією ОН, що ОН засуджує політику насильства СССР і його васальних урядів над свободою народів і людини, і стає активно в захист ідеї справедливості, повного і необмеженого самоврядування, тобто національного визволення народів, та прав людини, закладених в останніх постановах Соціяльно-

г. /для морального/ зьки після перемоги прийде фізична відповідальність/засудження перед всім культурним світом за злочини насильства над правом самовизначення народів і проти гуманности на основі роз. УНУ пар.92 Хартії ОН поставити негайно перед Міжнародний Трибунал ОН: Сталіна,Молотова,Вишинського,Берію,Хрущова і других тиранів СССР та васальних держав.

4.На місце виключених з ОН СССР і урядів васальних держав прийняти як правних відпоручників народів поневолених російсько-большевицьким імперіялізмом - їхні національні окремі уряди,зг.Визвольні Комітети,Визвольні Ради,визнавши їх за уряди,що єдині репрезентують свобідну волю наших народів :Естонії,Латвії,Литви,Білорусі,України,Польщі,Словаччини,Чехії,Мадярщини,Болгарії,Румунії,Сербії,Хорватії,Словенії,Альбанії,Козацької Держави,Північного Кавказу,Грузії,Азербайджану,Вірменії,Туркестану,Ідел-Уралу,Сибіру.

5.На основі Гаазької Конвенції .пар.I і 2 з рр.1899 і 1907/визнати повстанські армії,як У к р а ї н с ь к у П о в с т а н с ь к у А р м і ю/УПА/,білоруські повстанські частини,литовські,латишські,сербських четників,туркестанських басмачів,польських повстанців,словацьких білих партизан і других,як армії, що знаходяться в війні/в стані війни/.

6.Заполювати до урядів всіх демократичних держав світу,щоб зірвали дипльоматичні і всякі инші взаємини з СССР і большевицькими урядами васальних країн СССР,щоб поставили поза законом комуністичні партії у своїх країнах,як гробокопытелів свободи і демократії,щоб спішили в Хрестоносний Похід на допомогу національно-визвольним рухам поневолених тіттоталіторних народів,що держать фронт оборони релігії,культури і свободи всього світу,щоб дали право азилю політичній еміграції наших народів,як досвідченого авангарду боротьби проти комунізму в усьому світі, і саме головне:щоб свободолюбний світ перестав шукати злагоди з СССР,бо всякий компроміс вийде лише на користь СССР,як це доказав досвід Мюнхену 1938 року по відношенні до нацистського тоталітаризму. Миру бути не може,доки існує СССР - Російська імперія.Тому не перестанемо повторяти : СССР т р е б а з н и щ и т и !

Прийміть , Пане Президенте,вислови глубокої пошани до Вас.

Комітет Антибольшевицького Бльоку Народів
/АБН /

/ - / Ярослав Стецько
голова

Дальше слідують підписи уповноважених представників інших народів.

— — — — — —

Петро Гетьманець

Х Т О С К А З А В...

Хто сказав,що сьогодні гріхом є кохати,
у цілунках жагучих себе забувать ?
Я ще більше кохав цю далеч крилату,
поривався вітром її обнімать.

Ще палкіше люблю ці дзвінкі хуртовини-
вони рідні мені своїм бунтом грізним,
хай далеко Дніпро і степи Полтавщини,
та і тут лунав крик колись княжих дружин.

Але й тут йшли побідно Богданові раті,
і сверкали у січах козацькі шаблі,
тут Петлюра полки боролись завзято,
тут ті ж самі слова,і журба і пісні.

Нехай тут не така синя широч просторів,
хай піски і ліси,гірка цвіль по горах,
та й сьогодні іду в завірюху,як вчора
непохитно стою в найбільших боях.

Сіра далеч тремтить...По сніжинах не змятих
так зухвало і легко в розгоні ступать.
Хто сказав,що сьогодні гріхом є кохати,
Рідну землю жагучо над все цілувать.